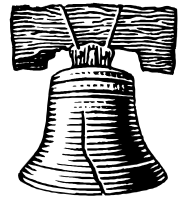

A L S Ó V Á R O S I

H A R A N G S Z Ó

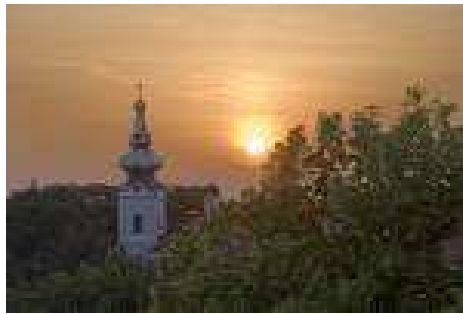
A nagykanizsai Szent József Plébánia lapja V. Évf./I. szám 2010. január

Az egész országot megdöbbsentette a tavaly novemberi pécsi vérfürdő. Az egyetemi lövöldözés sajnós szervesen illeszkedik abba a morális zuhanórepülésbe, amely évek óta jellemzi ezt a jobb sorsra érdemes nemzetet. Illyés Gyulát segítségül hívva „szem a láncban”.

A bestiális cselekményt követően napvilágot láttak a különféle nyilatkozatok. Országve(s)ze(j)tő potentáink -valahol az ő kártékony működésük levét issza a nemzet nap mint nap- nem késlekedtek a helyszínre sietni. Gyors egymásutánban láttak napvilágot a különféle megoldási javaslatok: vissza kell állítani a szóbeli felvételit, biztonsági örököt kell alkalmazni a felsőoktatási intézményekben, szigorítani kell a fegyvertartási előírásokon ...

Pedig a helyzet kulcsa másutt keresendő. Legutóbbi beteglátogatásom alkalmával egy kedves idős testvérünk sárguló-fakuló képeslapot nyomott a kezembe. Emlékül adja - mondta. Az 1976-ban kiadott lapocskán paragrafusjelekből formázott házikót, azon pedig német nyelvű feliratot találunk. „Auf der ganzen Welt gibt es etwa 40

Hajnalra várva

Millionen Gesezte und das nur um den 10 Geboten Geltung zu verschaffen”, azaz: a világon 40 millió törvény létezik, pedig csak 10 „ajánlatnak” kellene érvényt szerezniük. Talán fölösleges magyarázgatni, hogy az a bizonyos 10 „ajánlat”, „jó tanács”, a 10 parancsolatot jelenti. Amit rafináltan, módszeresen hatályon kívül helyezzünk, kiiktatunk az életünkéből.

Egy mérges pók sosem követné el azt az ostobaságot, hogy „felfelé vezető szálát” elvágja: belegabalyodna a saját hálójába. Nekünk, büszke embereknek sikerült ez a bravúr. Vergő-

dünk az összegubancolódott hálónkban és a bűn következtében elhomályosult értelmünktől csak a fenti tüneti kezelésre, tűzoltásra futja.

És csak nem akarunk kijózanodni... Hittanosainkat halászó gyermek-kísérőnk felé így fakadt ki nemrég az egyik tanerő:

- „Abszurdum, hogy a hittan felborítja a rendet az iskolában! Oldják meg a hittant vasárnap!” És hogy a saját házuk táján is söprögecsünk kicsit, bizony nem egy gyerkőctől hallottam már a szülői szentenciát, ha fölemlgetik a hiányzásaidat, ne parázz, majd elmegegyünk oda, ahol kevesebb is beérik! Pedig még ott visszhangzanak a szavak az elárvuló templomokban: - Ígéred-e hogy születendő gyermekeidet az egyház törvényei szerint neveled? - Ígérem! ...

Hajnalra várunk a lelkek és szellemek nyolc évnnyi sötét éjszakája után. A második ezredforduló Mohácsát követően kell, hogy sorsunk végre emberiesebbre forduljon, hisz’ „megbűnhődte már e nép a múltat, s jövődöt”.

*Horváth Lóránt
plébános*

Máriabesnyő – újra

Közeledünk. Rövid, de meredek emelkedő visz a Lelkigyakorlatos Házhoz. A fák már ismerősként üdvözölnek. Még csak másodszer járunk itt, de mintha haza jönnénk.

Benyitunk a nehéz rácsos ajtón, odabent kellemes fények és meleg fogad. Ez a meleg nem a radiátorok hője: a levegőben van, a mosolyokban, a nyugalomban, a pillantásokban. Ismerős arcok üdvözölnek: az itt dolgozók, akik fáradhatatlanul teszik a dolgukat, de közben mindig van idejük egy-egy kedves szóra... Aztán újabb kellemes találkozások: barátok fogadnak örömmel bennünket a hallban. Házaspárok, akikkel együtt indultunk el egy ismeretlen „kalandra” még februárban, és akikkel most úgy találkozunk, mintha csak egy hete váltunk volna el. Ez a kaland pedig most folytatódik. Közös istentisztelet és egy kellemes vacsora után Sebők Sándor atya ajándékozik meg bennünket lélekemelő gondolatokkal. Az idős atya szemében fiatalos tűz ég, amint arról mesél, hogy **életünk részesedés Isten szeretetében**. Arról, hogy csak a szeretet megtapasztalása tesz képessé minket, embereket arra, hogy elviseljük az emberi életet. Szeretetet pedig tudni kell adni és tudni kell elfogadni. Mennyi baj származik abból, ha valaki nem képes adni, de abból is, ha nem képes befogadni a szeretetet! Ugyanakkor, ha működik a szeretet, az sugároz, kiárad másokra is. Az egymás iránti szeretetünk Isten szeretetéből tud táplálkozni, ezt továbbadva mindannyian „átisteníthetjük” azt a kis területet, ahol élünk.

Másnap reggel ismét Sebők atya folytatja a lelkigyakorlatot. Látszólag „földhözragadtabb” dolgok következnek: a nő és férfi lelki alkatának különbözőségéről, az ebből adódó konfliktusokról és megol-

dásukról szól a reggeli elmélkedés. Sebők atya azonban ezt a témát is csodálatos érzékkel és érzékenységgel emeli lelki magaslatokba. A teremtéstörténet misztériumát megvilágítva arról beszél, hogyan kell (Isten akarata szerint, és az ember boldogulására –boldogsága érdekében) férfinak és nőnek egymást **lelkileg kiegészíteni**. Arról, hogy a kapcsolatoknak az egyenértékűség alapján kell állniuk, a kölcsönös tisztelet kell, hogy áthassa a házastársak életét. Nagyon sok gyakorlati útmutatás is elhangzik (de jó volna, ha ezek minden új házassulóhoz eljutnának, és időnként –ismétlésképpen- minden házasságban élőhöz! –mennyi problémát előzhetnének meg, és hányszor segíthetnének a bajban!) Itt, most nem áll módunkban ezeket részletesen közreadni, de hadd ajánljuk minden érdekelt figyelmébe Sebők Sándor atya könyvét, amelyben ezek a tanácsok is elhangzanak.: **Együtt, de hogyan** a címe, és a Főti Római Katolikus Egyházközség adja ki. A délelőtti további részében Turai János atya (a Lelkigyakorlatos Ház új vezetője) „fog kézen” bennünket, és vezet mélyebbre az Istennel való kapcsolatunkban, mert, mint mondja, mindennek az alapja az Isten-kapcsolatunk. Mindannyian hordozunk sebeket, ezeket egyedül Isten képes begyógyítani. Szükségünk van arra, hogy érezzük, Isten él és szeret minket. (Füzdőzzünk meg nap mint nap az Ő szeretetében!) Ugyanakkor szolgáló és ajándékozó szeretetben kell élnünk, ahol Jézus közöttünk lehet. A Szentháromság példáját tartjuk szem előtt: az **ajándékozás, eggyé válás, a befogadás és a kölcsönös szeretet** kell, hogy életformánkká váljon. Hadi Ferenc világi vezetőnk is gyönyörű gondolatokat hozott nekünk. Most csak két példa: „Isten

ismerete szeretetre vezet, önmagunk helyes ismerete pedig alázatra.” És még egy megszívlelendő tanács:” Konfliktushelyzetekben mindig magamon kell kezdeni: magamat ugyanis meg tudom változtatni, a másiktól csak „kiszerezni” lehet a rosszat!” Ő (Feri) saját életével tesz tanúságot mindarról, amit mond: szép nagy és boldog családot tudhat maga mellett, ugyanakkor mindig az első feladatának tekintette (feleségével a legmélyebb egyetértésben) Isten országának építését.

Ezek persze csak morzsák abból a lelki élményből, amivel Máriabesnyőn gazdagodtunk. Írnunk kéne még Mikesi Pongrác kedves, mackós mosolyáról és útmutatásairól is, aki Hadi Ferivel együtt fáradozik azon, hogy ezeket az alkalmakat feledhetetlenné tegye, és persze a társainkról is kellene szólnom, akik mind teljes szívüket, teljes lelküket hozzák el ide. Mind-mind csodálatos emberek, akiktől rengeteget tanultunk-tanulunk.

Ez az egész újság sem lenne elég ahhoz, hogy mindenről hűen beszámoljunk. Mindössze 24 órát töltöttünk a Máriabesnyői Lelkigyakorlatos Házban, de több hétre (hónapra, évre) való élménnyel gazdagodtunk. Köszönjük, Uram, hogy részünk lehetett ebben a kegyelemben, és bizakodással, örömmel várjuk a folytatást. Imádkozunk azért, hogy az egyházközségből és a környezetünkben minél többen megtapasztalhassák a máriabesnyői lelki gyakorlatok áldásos hatását.

Baloghné Békési Beáta,
Balogh András

“Ossz szeretetet, bárhová mész: Legfőképpen a saját házában... ügyelj rá, hogy mindenki jobb érzésekkel és boldogabban távozzék tőled, mint ahogyan jött. Légy Isten jóságának élő kifejeződése; jóság ragyogjon a szemeidben, a mosolyodban, meleg, üdvözlő szavaidban.” (Teréz anya)

Foci

Odajön a fiam, elgondolkozva néz rám. Mint egy mélytengeri bűvár a víz alól, kiemelkedem a munkából, mert látom, hogy valami fontosat akar kérdezni.

- Apu, Isten szokott focizni? :

Furcsa képet vághatok, mert egy ijedt kis fintor fut át az arcán, bólint, mint aki a tekintetemből megértette, hogy sületlenséget mondott. Nem is alkalmatlanokodik tovább, elmegy. Hosszan bámulok utána, a hátán is látom, hogy elszomorodott. Na, mormogom magamban, most megbántottam. Próbálok visszazökkenni a munkába, de a távolodó, szomorú hát emléképe nem hagy.

Persze, mindig ez a hülye foci! Tele van a feje focistanevekkel, gólpaszokkal, cselekkkel, bombákkal, hosszú indításokkal. A gólokról nem is beszélve. Betéve tudja a világbajnokság összes gólját... Na, ebből elég! Hol is tartottam? De kicseleznek a betűk, a téren vagyok... Fociznak a srácok a téren, egy rosszul eltalált labda nagy ívben repülne az autók közé, de ott jön egy elegánsan öltözött úr, diplomatatáskával, hopp, egy fantasztikus légstoppal leveszi a lasztit, a jobb lábáról átteszi a balra, dekázik egy kicsit, bámulatos a technikája, az égbe rúgott labda pontosan a vállára esik, vállal veszi le, egy kicsit egyensúlyozza, „fölvállazza” (a fejére, pörge-ti a homlokán, aztán le a térdére, pattogatja, dekázik. Nincs mese, ez egy labdaművész. Megindul a labdával a srácok felé, a háta mögé emeli, egy Oxforddal maga elé teszi.

- Na, vegyék el - az arcán játéka-ra kész mosoly.

A fiúk rárohannak, de a diplomatatáskás habkönnyű cseleivel szemben tehetetlenek. Már ott áll a kapu torkában, elfeketi a kapust, ló, gól. A srácok szájátva állnak, ilyet még nem láttak. Az idegen meg már nincsen sehól.

„Mi volt rajta olyan furcsa?” - kérdezi az egyik fiú. „Nem láttad, fénylett az arca!” Na tessék, nem vagyok normális! Most aztán ennek vége, koncentrálok és... Tulajdonképpen miért lenne idegen Istentől a játék? Hogy is írta József Attila? Ha a téren játszanak a gyerekek, Isten közöttük ögyeleg. Miért ne? Nagy elhatározással fölállok. Rányitok a fiamra.

- Gondolkoztam a dolgon - mondom eltökélten -, Isten igenis szokott focizni.

Kivirul.

-Akkor meg lehet rá kérni?

- Mire?

- Hogy álljon be egy kicsit a magyar válogatottba.

Aha, hát erre ment ki a játék.

-Akkor még bejuthatunk az Európabajnokság döntőjébe mondja kérlelően, mintha bizony az én elhatározásomon állna vagy bukna a dolog.

- Azt gondolom - ráncolja a homlokát -, hogy neki öt perc is elég volna.

Csak öt percre álljon be.

Nem rossz! Tessék elképzelni a meccset. Öt perc van hátra, az ellenfél háromnullra vezet. A hangosbemondó bemondja, hogy a magyar csapat cserél. Limperger helyére beáll... hogy kicsoda, nem lehet megtudni, mert a nagy zsidobongásban nem érteni a nevét... meg hát

három-nullnál?! Ugyan, kérem! Azért az új játékosban van valami figyelemreméltó. Látják? Hallják, ahogy elhalkul a lármá? Micsoda halotti csend. És aztán micsoda ováció! Negyven méterről, mintha zsinóron húzták volna. Ekkora gólt! De hiszen ez csak a kezdet. Sziszeg a közönség, kéjesen sóhajt, ordít, tombol. Te Úristen, ekkora játékos! Naná! Négy-háromra győzünk.

- Mit gondolsz, beáll?

- Reménykedjünk - mondom, és visszaballagok a munkámhoz. De sehogyan sem akaródzik visszajutni hozzám. A betűk helyett egyre csak azt a fénylő alakot látom a pályán.

- Istenem - motyogom magamban -, mi az neked, tedd meg már, ha ez a gyerek annyira kéri. Állj be öt percre. Vagy kettőre. Akárhá láthatatlanul is. Segítsd ezt a szegény csetlő-botló csapatot. S ha már itt jársz köztünk és volt öt perced a focira, miután leveszed a szerelésed, lezuhanyozol és újra utcai ruhába öltözöl, ne hagyj itt rögtön bennünket. Mert nemcsak a csapat csetlik-botlik. Állj egy kicsit a hátunk mögé, tedd a vállunkra a kezéd. Valaki megérinti a vállam. Hátrakapom a fejem. A fiam.

- Megígérte? - kérdezi.

- Meg - mondom elszorult torokkal. -

Látod, Uram, most már nincs visszaút.

Lázár Ervin

Hálaima

Köszönöm, Uram, a végtelenbe nyíló hajnalokat, melyek Hozzád és az emberekhez vezetnek.

Köszönöm a fényeket és a színeket, mert általuk Rád ismerek a világban.

Köszönöm az ízeket és az illatokat, a paprikás krumplit és a búzakenyeret.

Köszönöm, hogy nekünk ajándékoztad a földet,

a virágokat és az állatokat,

ők a természet mosolya és szüntelen figyelme,

elkísérnek magányos útjainkra.

Hála az emberekért,

a szomorú arcú testvérekért,

a jókedvűekért és azokért is,

kik nem is tudják, hogy őket is szeretem.

Hála mindenkiért!

Hála Fiaért, Elsősülött Testvérünkért,

Jézus Krisztusért,

aki elhozta és szívünkbe írta az örömet

és a boldog nyugtalanságot,

aki azt akarja, hogy megosszuk másokkal is

boldogságunkat

a szeretet közösségében!

Hála a hazáért,

hála az egyházért!

Köszönök, Istenem, mindent,

ami Tőled jön, mert ez a minden:

az irgalom, a szeretet és az élet.

Köszönöm a tengert, a levegőt, a sírást,

a gyötrődést, mely még jobban Hozzád kapcsol,

köszönöm a ritmust és a dallamot,

hogy táncolhatunk és énekelhetünk.

Hálát adok a jelekért és a hangokért,

melyek irányítják hétköznapjainkat,

és Hangodért,

hogy válaszolsz és megvigasztalsz,

hála munkámért és küldetésemért,

figyelmedért

és végtelen türelmedért,

hogy vársz reám és örökké szeretsz.

Ámen.

Csanád Béla

“Egy gyermek élete olyan, mint egy papírlap, melyen minden arra járó nyomot hagy.”
(kínai közmondás)

Rejtvény kisebbeknek

Tudod –e, hogy a Katolikus Egyház mikor tartja a napkeleti bölcsek vagy másként a három királyok ünnepét? Ha nem, ne csüggedj segí-tünk! Mindössze annyi dolgod lesz, hogy az alábbi rajzokkal ábrázolt szavak megjelölt betűit összeolvasd s így végül megkapod a megoldást! (Pl.: Ha a gyertya rajz alatt 4 – es számot látsz, akkor a gyertya szó negyedik betűjét kell felhasználnod.)

				6
3	6,3	4,6	4	1,2,3

Gyere játssz velem!

Te is kapcsolódj be!

Ha vagytok legalább öten és szerettek beszélgetni, akkor együttléteteknek adhattok értékes s ugyanakkor tréfás tartalmat is!

A játékvezető kiválaszt két játékost, akik megegyeznek egy szóban. Majd elkezdenek beszélgetni a szóval kapcsolatosan, de magát a szót nem mondják ki. A többi játékos feladata, hogy rájöjjenek, milyen szóról beszélgethet a páros. Ha úgy érzik, rájöttek, akkor megpróbálhatnak bekapcsolódni a beszélgetésbe; ha mégse igazolódik be a gyanújuk, visszalépnek a beszélgetéstől. A páros választhat becsapós, kétértelmű szót is. a következő játékban az a játékos választ párt, aki a legelőször tudott helyesen bekapcsolódni a beszélgetésbe.

Jó játékot!

Útravaló a hétvégére - az emberi kapcsolatainkhoz

Szókratészt meglátogatja egy barátja.

Barát:

- Kedves Szókratész, egy nagyon érdekes dolgot hallottam valakiről, szeretném elmondani neked.

Szókratész:

- Várj csak egy kicsit, mielőtt elmondod, kérdeznék valamit. Biztos vagy-e benne, hogy igaz a történet?

Barát:

- Hát nem tudom, talán igaz!

Szókratész:

- És ez a lelki hasznomat szolgálja, ha elmondod nekem?

Barát:

- Hát nem tudom, hogy fogod fogadni, nem ismerlek, lehet, hogy hasznod lesz belőle!

Szókratész:

- És mond megváltoztatható a dolog azáltal, hogy elmondod, vagy a világ lesz jobb ettől?

Barát:

- Nem, ez egy megtörtént dolog, semmi nem fog változni!

Szókratész:

Hát akkor mondd, drága barátom, ha nem vagy benne biztos, hogy ez a történet igaz, a lelki javamat sem biztos, hogy szolgálja, a dolog sem változtatható meg és a világ sem lesz jobb tőle: akkor miért akarsz elmesélni?

“A lelkiismeret egymaga ezer tanú.” (Quintilianus)

Hol van Isten? Öt állapot

„Az Isten itt állt a hátam mögött, és én megkerültem érte e világot” (József Attila).

Amikor Isten mögöttem van, akkor nagy biztonságban érzem magam. Olyan, mint a szülői háttér: ha ők mögöttem vannak, akkor az egész életemet biztonságban tudhatom. Ha Isten mögöttem, akkor mindegy, ki van előttem vagy velem szemben. De az is előfordul, hogy Isten lököd előre. Időnként nem esik jól, amikor taszajt egyet rajtam. Ki szereti, ha lökdösik? A tiltakozásban az is benne van, hogy nem akarok annyira haladni. Mikor hozzámér az ujja, néha fáj. Megyek én magamtól is! De mégis jó, hogy nem hagy egy helyben. Mindig előbbre jutok. Szeretem magam mögött tudni biztonságos lényét. „S egyszer csak maguktól gyűlnek az emberek, együgyű szavamtól sírásra fakadnak, ránézniem alig kell, s a tűz is felszökken -az Úr áll mögöttem” (Dsida Jenő: Egy-szerű vers a kegyelemről).

„Ha elfog utamon félelem fájdalm, fogd kezemet”

Amikor Isten mellettem van, akkor megfogja kezem, és egyenrangú partnerek vagyunk. Sétálunk. A gyermeki bizalom mozdulata az egymásba csúszó kezek képe. Egy képeslapon láttam egyszer, hogy egy nagyobb kézbe simul egy kisebb, és ez volt aláírva: „Én nem értelek téged, de bízom benned.” Mint mikor Jézus csatlakozott az emmausi úton lévőkhöz. A kézmozdulatáról ismerték fel. Szépen fogalmazza ezt a költő: „Ha nevetnél, én is örülnék. Vacsora után melléd ülnék, pipámat egy kicsit elkérnéd, és én hosszan, mindet elbeszelnék” (József Attila: Istenem). Titkon sokszor erre vágyunk. Beszél-

ni és meghallgattatni. Nem kell válasz sem, csak elmondhassam. Hosszan... mindent. „Az Úr a te őriződ. Az Úr a te oltalmad jobb kezéd felől” (Zsolt 121,5).

„Egy szép reggel csak úgy elkapod Isten, oly könnyen,” mint egy pillangót. Túl könnyű” (Napfivér, Holdnővér).

Amikor Isten előttem van, akkor én hátulról nézem. Olyankor ő a jó pásztor. Ha látom őt, tudom, jó helyen vagyok. Ha elveszítem szemem elől, lehet, hogy örökre elvesztem. Szeretném elérni. Olyan, mint mikor álmomban valami megfogható közelségben van, de akárhogy is nyújtom a kezem, nem érem el soha. Ahogy a filmben, a háztetőn imbolyogva próbálja Ferenc megfogni „Istent”, mint egy kismadarat. Szeretném elérni, megragadni a ruhája szegéjét, mint az az aszszony, aki ebben a mozdulatban látta élete minden esélyét, gyógyulását. Nem látom jól alakját, hiszen őt senki sem láthatja. Mégis látom, tudom időnként, hogy előttem megy. Érezteti a jelenlétét. Mennyivel más az az út, ahol az Úr már járt előttem. Jaj nekem! Elvesztem, mert tisztátalan ajkú vagyok, és tisztátalan ajkú nép között lakom. Hiszen a Királyt, a Seregek Urát látták szemeim!” (Iz. 6,5).

„Mert megölhették hitvány zsoldosok” (Pilinszky János: Harmadnapon).

Lehet Isten alattam? Igen, akkor ő az út (Jn 14,6). Jézus maga mondta ezt. Mégis van bennem valami nagypénteki felsőbbrendűség is. Ráléphetek. Isten eltaposható, kínozható, meghalhat. „Megölhették” - egy szóban a teo-

lógia egésze. Isten mégis az út, akin járhatok. Nincs bennem semmi büszkeség. Lépdelen hitem kockakövein. Minden kockán Krisztus arca van Olyan élő út ő, mint a sivatagban eltévedt karavánnak a kimenekedést jelentő bennszülött, aki végigmutat a végtelen homokmezőn, és azt mondja: „itt én vagyok az út”. „Én vagyok az út az igazság és az élet” (Jn 14,6).

„Sasszárnyon hordozott, vezérelt, bajodban védett”

Amikor felettem van, akkor úgy érzem őt, mint jókedvemben a jótékony esőt. Egyszer Izraelbe érve a repülőtéren zuhogó eső fogadta a napfényre vágó zarándokcsoportot. Az idegenvezető azt mondta: ne szidjuk az esőt, mert az ott áldás. Szárnyalok én, ha látom őt, mint sasmadarat, aki szárnyain hordozott, vezérelt, bajomban védett. Ha felnézek, őt látom. De miért az ég felé? Mert semmivel nem tudjuk jobban szimbolizálni Istent, mint a végtelen kél éggel. Tiszta, határtalan és teljes. A hozzánk való viszonya, a világgal való terve és irántunk való szeretete ilyen. Kelj fel, tündökölj, mert eljött világosságod, rád ragyogott az Úr dicsősége. Bár még sötétség borítja a földet, sűrű homály a nemzeteket, de fölötted ott ragyog az Úr, dicsősége meglátszik rajtad' (Iz. 60,1-2).

Bölcsföldi András

“Sokak számára a gazdagság megszerzése nem a nyomorúság végét jelentette, csak átalakulását.” (Epikurosz)

A miénk - de nem a sajátunk

Jelenits István - Az "ősmagyar szinkretizmus" veszélyeiről

"Ha a föld Isten kalapja, / Hazánk a bokréta rajta!" - Ki perelne ma Petőfi versével, amelyet annak idején egy közkedvelt (idegen!) dallam tett olcsó nótaszöveggé? A szerelmes legény nem azért szereti kedvesét, mert az a világ legszebb, legszeretnivalóbb teremtménye, hanem fordítva: azért gondolja, mondja is annak, mert szívből szereti. Ki vetne rá követ ezért? A hazaszeretet túlzásai hasonló természetűek. Azért jó, hogy Petőfi idézett mondata egy feltételes ha kötőszóval kezdődik. A költő nem állítja, hogy a föld Isten kalapja, csak azt, s tán azt sem halálos komolyan, hogy ha az volna, akkor bokréta volna rajta Magyarországon.

C. S. Lewis - a szeretetről szóló kis remekművében - megszívlelendő bekezdéseket ír a hazaszeretetről, de annak vadhajtásairól is: "Egyszer megpróbáltam szembeszegülni egy idős pappal: >De hát minden nép azt gondolja, hogy közülük valók a legbátrabb férfiak és a legszebb nők a világon!< Mire ő méltóságteljesen rendreutasított...: >Igen ám, de Angliára ez igaz is!< Ettől a meggyőződéstől barátom (Isten nyugosztalja) persze még nem lett gazember, csak egy rendkívül szeretetreméltó öreg csacsi."

Kölcsey a Himnusz címe alá ezt a sort írta: "A magyar nép zivataros századaiból." Fölfölmerül bennünk a kérdés: egész történelmünk során éltünk-e nem zivataros századokat? Ezek között s a legutóbbi néhány emberöltő megrázkódtatásai után bizony nem csoda, hogy megcsúfolt, megtépá-

zott nemzeti önérzetünk szertelen túlzásokban hirdeti: csak azért se akarunk elpusztulni. Legebben fogalmazunk: hazánk a legszebb ország (legalább az volt), nyelvünk a leggazdagabb nyelv, szellemi képességeink miatt a legkülönbek vagyunk a világon, költészetünk, konyhánk, boraink a legnagyobb elismerést vívhatnák ki, ha a magyar verseket le lehetne fordítani idegen nyelvekre, ha az ételeinket mások bírnák gyomorral, ha a borainkat szállítani tudnánk. Csoda-e aztán, hogy halszagú rokonság helyett előkelő ősokeket keresünk magunknak, mindjárt a sumerokat, akikkel annyiban van szerencsénk, hogy nem tiltakozhatnak törleszkedésünk ellen, mert réges-régen kivésztek, sok évszázaddal a magyar nép megszületése előtt.

Mindez, ha már-már káros is, érthető. S veszedelmes, ha útját állja az igazi önismeretnek. Azt azonban nemigen érti a hívő keresztény ember, hogy ez a szertelenségekben tobzódó magyar "hazafiság" hogyan s miért jutott odáig, hogy - anyja révén - magát Jézus Krisztust is magyarnak állítsa, vagy ha mégsem, hát a pártusok közvetítésével legalább szegről-végről rokonnak. Akit nemhiába köszöntenek karácsonykor ilyen atyafiságos szeretettel a székelyek: "Kirje, kirje, kisdécske, /Betlehemi hercegecske!"

Nem bánom, tegyük fel, hogy az evangélisták valóban csaláltak, hamis az egész kép, amelyet Jézusról megrajzoltak. Eltitkolták, hogy Mária idegenként élt Názaretnben, egy pártus fejedelmi család leszármazottja volt. Azért azt nem

feledhetjük, hogy ami miatt fölnézünk Jézusra, ami miatt tisztelettel és szeretettel gondolunk rá, azt mind ezekből az evangéliumokból merítjük. S az mind akörül forog, hogy Mária Fia az Ószövetség folytatójaként és beteljesítőjeként lépett az emberek (gyakorlatilag a zsidók) elé. Nincs nyoma annak, hogy a pártusok között fönnmaradt volna az emlékezete.

A Biblia szerint viszont Jézus arámiul Abbának, Atyámnak szólította az Istent, akihez a Getszemáni-kertben imádkozott. Minket is ezért tanított meg a miatyánkra. Egész élete, működése ahhoz a néphez, fűzte, amely magát Isten választott népének tartotta, tartja máig is. Ebből kerültek ki első tanítványai, ennek vezetői fordultak ellene. Úgy, ahogy egy idegen ellen sohasem fordultak volna, mert attól sohasem kellett volna tartaniuk, hogy egy idegent Messiásként köszönt a népük. Halálra adták, mert nem hitték el, hogy ő a Messiás. Keresztény hitünk s az egyházunk által sugalmazottnak vallott evangéliumok szerint ez az értünk (nem csak a választott népért) kereszthalált vállaló Jézus harmadnapra föltámadt.

"Hiszen nem a dolgokban rejlik a hiba, hanem magában a lélekben. Ami a szegénységet nyomasztóvá tette számunkra, a gazdagságot is nyomasztóvá teszi. Miképpen egyáltalán nem számít, hogy a beteget faágyba vagy aranyágyba fekteted-e – bárhová cipeled, betegségét magával cipeli -, úgy nem számít az sem, gazdagságba vagy szegénységbe helyezik-e a beteg lelket. Vele tart gyarlósága." (Seneca)

S mikor aztán újra maga köré gyűjtötte legközelebbi tanítványait, azt hagyta meg nekik: "Te gyetek tanítványá (tanítványommá!) minden népet!" Isten Fia akkor, amikor emberré lett, egyetlen, konkrét nép tagjaként született meg, annak körében élt és halt meg, s ez nem is lehetett volna másképp, hiszen ezt a népet Isten épp azért választotta ki, arra készítette föl, hogy Fia szót értsen vele, hogy Isten és az emberiség párbeszédét ne a nulláról kelljen elkezdenie, amikor megtestesül. De ez a Jézus halálával minden népet megváltott, föltámadásának örömébe minden népet meghív. Nem "globalizációt" hirdet, amely elmosná a nemzetek közötti különbségeket, hanem közösséget teremt, amelyben minden nép megtalálhatja a helyét. Ha hisszük ezt, nem kell azon bosszankodnunk, hogy miért is nem magyarnak született - minden nép egészen a magáénak mondhatja. Ha pedig mindezt nem hinnénk, ugyan miért volna érdemes bizonygatnunk, hogy az a názáretinek mondott férfi, akiről pusztá történeti létén túl semmi biztosat nem tudunk, szegről-végről rokonunk?

Néhány hete a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia körlevelet adott ki "a katolikus hit megőrzéséről", s annak szövege az Új Ember szeptember 20-i számában is megjelent. A körlevél első mondata Szent Istvánra hivatkozik. Második bekezdése pedig ezzel a mondattal kezdődik: "Azt tapasztaljuk, hogy (a közgondolkodásban és a magyar katolikus hívek körében is) ismét erőre kapott egyfajta pogányság. Ahogyan Szent István halála után..." A harmadik bekezdés egy "ősmagyar szinkretizmus" veszedelmére mutat rá, amely "kereszténynek tűnő vallásos nyelvezetet használ", de valójában "a pogány ősmagyar vallás valós

vagy vélt elemeit" népszerűsíti, "tudománytalan állításokat terjeszt" Jézusról és Szűz Máriáról. A körlevél más, hasonló veszedelmektől is óvja a hívő közösséget, de legnagyobb visszhangja ennek a figyelmeztetésnek volt. A Heti Válasz két számában is elemezte ezt a kérdéskört, ismertette a körlevélben foglaltak ellen felszólalók tiltakozásait, gondosan rámutatva arra, hogy mily megalapozatlannak tűnnek "a pogány világ visszavágásai".

Engem az említett lap október 15-i számában legjobban azok a sorok leptek meg, amelyeket a cikkíró Papp Lajostól, az általam oly nagyra becsült, köztisztelőben álló szívsebésztől idézett: "Félek, hogy az ébredő magyarságban, az Istent keresők táborában inkvizíciós félelmek alakulnak ki." Nem értem, hogyan támadna ilyen félelem a körlevél bármely olvasójában. Ez az írás pástorlevél Hangnemében is az. A pástor nem ítélkezik, nem inkvizítor. Felelősséget érez az elveszett juhért, juhokért, és mindenesetre figyelmezteti őket, hogy szakadékok közt járnak. Elindul, hogy hazahívja, vállára vegye őket, s örüljön, ha hallgatnak a szavára. S azokat is óvja a veszedelemtől, akik nem tévedtek el.

A körlevél íróit pástori felelősségtudatuk készítette arra, hogy szavukat fölemeljék. De amit főntebb megírtam, azt azoknak is érdemes megfontolniuk, akik csak a magyarság sorsáért aggódnak, annak megjobbításán fáradoznak. A haza valódi javát aligha szolgálhatja egy olyan lelkesedés, amely nem keresi a megbízható igazság útját, s mindenhol ellenséget sejt, ahol szertelen ötletei elutasításra találnak. A globalizáció nemzetietlen közönyének nem egyetlen lehetséges alternatívája a tűzijátékhoz hasonló, illúziókat kergető, a való tények meg-másítására is haj-

landó hazafiaskodás. Van, lehetséges egy csöndesebb, de nem gyáva, kritikus, de annál mélyebb hazaszeretet is. Ezt kaptuk örökségül azoktól, akiknek Szent István óta - vagy még régebbtől fogva - népünk, hazánk megmaradását köszönhetjük.

II. János Pál

Újévi ima

Egyetlen Isten!

Atya, Fiú és Szentlélek!

Neked ajánljuk ma az emberi idő új kezdetét,

Az évet, amely most kezdődik.

Neked ajánljuk, aki kezdetnélküli Kezdet vagy,

Aki igazság és Szeretetet vagy,

Aki Mindenhatóság és irtalmasság vagy,

Te légy jelen benne, és cselekedjél benne!

Mert Általad élünk, mozgunk és vagyunk.

Az új évnék ezt az első napját

Az Ige földi születése titkával egyesítjük.

Ő a Fiú, akit Te, Atya, az emberiségnek ajándékoztál,

hogy egy legyen velünk.

Ma különös szeretettel és irgalmassággal vesszük körül

a názáreti Szűz anyaságát,

Akit Te, örök Atya, kiválasztottál,

hogy a Te Fiad édesanyja legyen a Szentlélek műve által,

Aki a mi Szeretetünk a kimondhatatlan

Háromság titkában.

Üdvözlünk, új év, a liturgia mai szövegével:

„Áldjon meg Téged az Úr és oltalmazzon!

Fordítsa feléd orcáját, és legyen hozzád kegyes!

Tekintsen rád az Úr, és adjon békességet!”

Újév alkalmával ezeket a kívánságokat

fejazzuk ki kölcsönösen egymásnak:

Jézus Krisztus nevében kezdjünk újra!

Az Ő neve azt jelenti: Isten üdvözít!

“És neveld lelked kérlelhetetlen igényérzetre. Ez a legfontosabb. A tömegek világa csak mohó, de nem igényes. Te maradj mértéktartó és igényes. A világ egyre jobban hasonlít egyfajta Woolworths-áruházra, ahol egy hatósért megkapni mindent, silány kivételben, ami az élvező hajlamú tömegek napi vágyait gyorsan, olcsón és krajcáros minőségben kielégítheti....”

Hazudunk éjjel, nappal

A klasszikussá vált mondat – "Hazudtunk éjjel, hazudtunk nappal, hazudtunk minden hullámhosszon" – 1956 októberében hangzott el a Magyar Rádióban. Ötven évvel később, 2006-ban az öszödi böszme mondott hasonlót, mintegy magyarázatként. Netán vezeklésként. A lényeg, hazudnak hatvan éve, ezt tudják ők is, a nainak meg sokáig – az összeroppanásig, a teljes csődig – hisznek. Most nem a balliberális politikusokról beszélnek, hanem a hozzájuk kapcsolódó szépszámú értelmiségiről, a "tudósokról", "szakértőkről", de itt is csak egy részterületen, a demográfia kérdésében. A kívülálló azt hinné, itt nem lehet hazudni, mert a számok objektívek, cáfolhatatlanok – de mégis lehet, állásért, ösztöndíjért, tanulmányúrt, akadémiai tiszttségért. Hazudnak itt is hatvan éve.

Elveszett lelkek

Írásra a Magyar Hírlap július 21-i számában megjelent cikk indított (Népiptók rendszere, fogyóban a magyar). A cím jó, csak sajnos a cikkben szereplő adatok "fényezettek", részben a KSH, részben a megszólaló "szakértő" adatai alapján. Igen, a KSH, a "szakértők" itt is folytatják félrevezető munkájukat. Az időszak elején azt hallottuk, hogy a horribilis magyar abortuszszámnak nincs hatása a születésszáma, s bár drámaian visszaesett a születésszám, ennek nincs jelentősége, mert az abortált gyerekek később megszületnek (?). Mikor mégsem születtek meg, s 1981-től napjainkig egyértelművé

vált a csőd, a pusztulás, taktikát váltottak, részben a társadalomra, a körülményekre hárították a felelőséget, részben folyamatosan elhallgatták az adatokat.

Nézzük az eltitkolt tényeket! Ma nem "kevéssel tízmillió felett" vagyunk, hanem 9 millió 800 ezren. Esztendeje egy amerikai szaklap közölte ezt az adatot, ami némi megrökönyödést keltett idehaza, de a HVG nemrég tényszerűen megerősítette. Honnan az eltérés? A tíz éve meglévő évi 30-40 ezres fogyás mellett már az évtized elején tízmillió fő alá kellett volna csökkenni az ország lélekszámának, amit ha közölnek, rossz politikai hatást váltott volna ki. Ekkortól a KSH – igaz, nagyobb nyilvánosság előtt nem ismert jogszabály alapján – már a Magyarországon tartózkodó külföldieket is beleszámolta a lakosságba. (Menekültek, munkavállalási engedéllyel rendelkezők – akiknek legtöbbször esélyük sincs arra, hogy magyar állampolgárságot kapjanak, de nincs is ilyen szándékuk!) Ezzel a durva hamisítással sikerült a valós fogyást lecsökkenteni, s eltitkolni, hogy 9 millió 800 ezer a lakosságszám, vagyis a tényleges fogyás 28 év alatt mintegy 900 ezer fő!

Az utolsó magyar

A másik folyamatosan közölt hamis adat, hogy egy népesség reprodukciójához minden nőnek (átlagosan) 2,1 gyermeket kellene szülnie termékenységi ideje alatt. Erre hosszú ideje esélyünk sincs, mert a termékenységi arány csaknem tíz éve 1,3–1,4, viszont ha

valami csoda folytán elérnénk a 2,1-es arányt, a fogyás akkor is drámai lenne! Miért? Mert a 2,1-es termékenység akkor elegendő egy ország népességének reprodukciójához, ha a megelőző években, évtizedekben soha nem csökkent 2,1 alá. Vagyis nem csökkent a szülőképes korosztályok száma az adott országban. A magyar valóság viszont az a hatvanas évek óta – néhány év kivételével –, hogy a folyamatosan csökkenő létszámú korosztályoknál nem érik el a 2,1 reprodukciós arányt. Így, ha az elmúlt tíz évben született kilencven–százezer létszámú korosztály el is érne 30-40 év múlva a 2,1-es mutatót, a születések száma továbbra is százezer körül lenne, viszont a halálozások száma a jelenlegi adatokat kivéve csaknem 140 ezer lesz. Ha viszont fennmarad az 1,33-as termékenységi mutató, a fogyás már évi nyolcvanezer lesz három-négy évtized múlva! Tévesen adják meg az európai demográfiai helyzetet. A 2,1-es termékenység sehol nincs meg Európában napjainkban, a példának kikiáltott francia családpolitika mellett sem! Néhány nyugat-európai országban még valóban nő a lélekszám, vagyis jobb a mutatók, mint nálunk.

...Ennek a tömegkielégülésnek veszélyei már mutatkoznak, az élet és a szellem minden területén. Egy kultúra nemcsak akkor pusztul el, ha Athén és Róma finom terein megjelennek csatabárdal a barbárok, hanem elpusztul akkor is, ha ugyanezek a barbárok megjelennek egy kultúra közterein és igény nélkül... nagy keresletet, kínálatot és árucserét bonyolítanak le

Ennek két oka van, egyrészt jobb a halálozási-egészségügyi adatok, nőtt az átlagos életkor, másrészt a bevándorló s állampolgárságot kapott afrikaiak–mohamedánok esetében továbbra is magas a termékenység!

Vagyis a jelenlegi trendek mellett – nemzetközileg elismert adat alapján – az utolsó magyar kétszáz év múlva, az utolsó európai pedig négy-száz év múltán fog megszületni. Ekkor nem beszéltünk arról, hogy a hazánkban élő magyar állampolgárok közül 30-40 év múlva – semmi szempontból nem kifogásolhatóan! – minden második-harmadik gyermek cigány lesz, a cigány nők termékenységi aránya ugyanis becslések szerint 2,75.

Bűnös titkolózás

A fenti folyamatok elhallgatása

mellett soha nem szólnak a "szakértő demográfusok" arról, hogy mindez egy tudatos állami népirtó politika következménye, az állami vezetés törekedett a népese-dési csődre. Hatvan éve a "családok támogatásáról" hallunk, és senki nem mondta ki, hogy az állam folyamatosan a gyermekteleneket, s az egygyermekeseket preferálta! Mert hiába növekedett időnként különböző formákban a "családtámogatás", a gyermeke-teleknek, az egygyermekesek lényege- sen kedvezőbb anyagi-egzisztenciális helyzetben voltak és vannak. Ehhez járult a gyermektől való megszabadulás abszolút könnyűvé tétele, a világméretben példátlan arányú, hatmillió legális abortusz, a "fogamzásgátlás" (ami az esetek többségében szintén káros az egészségre), a sterilizáció köny-

nű hozzáférhetősége, a "szingliség" és az egynemű párok elvi és gyakorlati támogatása – mind-mind olyan tényező, mely csökkent a születésszámot. Mind- ezért elsősorban a politika, a jogal- kotás, az egészségügy a felelős – az átlag állampolgár csak alkalmazko- dik a körülményekhez, bár az ő fe- lelőssége is fennáll. Minderről nem hallunk a "demográfus szakértőktől", s Feke- te Gyula korszakos tanulmányai óta a hozzám hasonló "laikusok" hiába mondják ellenérveiket. Sorsunk jó esetben a "mohamedán fundamen- talistává" minősítés, rosszabb eset- ben az elhallgattatás. S még az ob- jektivitásra törekvő jobboldali saj- tót is uralják a "szakértő demográ- fusok".

Jobbágyi Gábor, PPKE tanszékve- zetű, egyetemi tanár

A 23. zsoltár modern változata

Toki Mijasina

A munkám ritmusát az Úr szabja meg.
Nem szükséges hajszolnom magam.
Újra és újra találok egy csendes percet,
Egy lélegzetvételi szünetet, melyben magamhoz térek.
Olyan látomásokat ad, amelyek láttán összeszedem erőmet és derős nyugalom tölt el
Olykor nagyobb erőfeszítés nélkül is sikerül valami.
Ezáltal ráeszméltem, hogy bizakodónak kell lennem.
Sokszor észreveszem, hogyha az Úrban bízom, nyugodt marad a szívem.
Jóllehet nagyon sok a munkám, nem kell elvesztenem nyugalمامat
Ő jelen van minden órámban és minden dolgomban.
Ezért az események elvesztik

fenyegető arcukat.
Gyakran a zűrzavar közepette is olyan élményben van részem, amely bátorságot ad.
Úgy érzem, mintha valaki frissítőt nyújtana, amelyben béke és védelem van.
Ilyenkor érzem, hogy növekszik az erőm, kiegyensúlyozott leszek és sikerül a munka.
Mindezeket túl, egyszerűen jó tudnom, hogy az én Uramnak nyomdokaiban járok és hogy most és mindenkor otthon vagyok Nála.

XVI. Benedek pápa imája 2006-ban a Hivatások 43. Világnapján

Ó, Atyánk, add, hogy a keresztények közül számos szent papi hivatás szülessen, akik élő hittel őrzik Fiad, Jézus szent emlékét, igéjének hirdetése, és a szentségek kiszolgáltatása által amelyekkel folyamatosan megújítod híveidet.
Adj szent szolgálókat oltárodhoz, legyenek figyelmes és lelkes őrzői az Eucharisztíának, amely szentség Krisztus legfőbb ajándéka a világ megváltásáért.
Hívj szolgálókat a te irgalmasságod kifejezésére, hogy a kiengesztelődés szentsége által megbocsátásod örömét terjesszék.
Add meg, ó, Atyánk, hogy az Egyház örömmel fogadja Fiad Lelkének számos sugallatát, és iránta való tanulékonyással gondoskodjon papi és szerzetesi hivatásokról.
Erősítsd meg a püspököket, papokat, diakónusokat, szerzeteseket, és minden Krisztusban megkereszteltet, hogy hűségesen teljesítsék küldetésüket az evangélium szolgálatában.
Kérünk Téged Krisztus, a mi Urunk által. Ámen.

Mária, Apostolok Királynője, könyörögj érettünk!

Te válogass. Ne finnyásan és orrfintorgatva válogass, hanem szigorúan és könyörtelenül. Nem lehetsz elég igényes erkölcsiekben, szellemiekben. Nem mondhatod elég következetesen: ez nemes, ez talmi, ez érték, ez vacak. Ez a dolgod, ha ember vagy, s meg akarod tartani ezt a rangot.” (Márai Sándor)

Karácsony és szilveszter között

Vágtat a vonat a vak világtalanságban, mert az a fény, amit magával hord, csak a pillanatok világitja meg s utána elenyészik, mint a tengerbe rohanó patak.

Éjfél elmúlt és karácsony másnapja van már, de bennem az éjféli mise révülete van még, a kétezer éves távoli, szelíd fény, ami a szívemben és a világban van egyszerre és nem múlik el soha.

Az éjszakából régi karácsonyok bukkannak fel emlékeim villanásaiból és megvilágítják az elmúlt időt és embereket, akik élnek újra és örökké a kis karácsonyi gyertyák puha, libegő fényében.

Latolgotam közben, hogy illik-e ilyenkor vadászni? De elhessegetem túlzott aggályaimat, hiszen papunknak is megmondtam, hogy vadászni megyek s egy szóval sem kifogásolta.

Egésznapos utazás után sötét hajnal van még, amikor megérkezem és szállingózik a hó. Az állomás egyszem lámpája csak önmagát világítja meg, amíg végre elmegy a vonat és a homályból kibontakozik Kis-Magyar nevű örökös fuvarosunk, amint öreg harcoshoz illően az ostornyéllel tisztelg, mint békében a tiszt urak...

Vége az éjszakának!

Egy ember szeretete világít felém és szinte látom hunyorgó, okos szemét, amikor megkérdi:

— Mellém tetszik ülni vagy hátra?...

Ezt soha nem mulasztja el, már csak azért sem, mert tudja, hogy erre a ravasz kérdésre esetleg valami Jót mondok"... Ha ugyanis melléje ülök a .kocsis ülésre", az annyit Jelent, hogy bizalmas beszélgetés következik, régi baráti alapon, míg ha hátra: csak valami „úrféle" vagyok, aki úgy

sem érti meg a szegényembert.

— Hát hogy van, Jóska bácsi? — kérdeztem, amikor elindultunk s ezzel felhúztam az „újságok", azaz az elmondandók zsilipjét. Sorra vettük először a családot, aztán az ismerősöket, aztán a „Hízót", aminek végnapja immár esedékes, ha ilyen marad az idő...

— Patikárus úrék hogy vannak?

Ezek a Patikárus úrék a nagybátyámék. akiket nem akartam ilyen éjszaka zavarni és úgyis kijönnek hozzám a vadászházba... de szeretem hallgatni az öreg, férfias, bagószagú újságjait, amit úgyis megtudok majd, de sokkal szürkébb megvilágításban, mint ahogy az öreg elmondja...

Mire a második faluhoz érünk, már sűrűn esik a hó. A lovacsák ballagnak s néha tessék-lássék futnak is —, egy-egy házablak már világos, mert kora hajnal van. Az öreg Józsi duruzsol mellett, de már nem is fontos, mit mond. Körülöttünk leng a pipa-füst; szagáról nagyapám jut eszembe... s a szívében újra karácsony van.

A vadászházban János várt, az erdő és vad őrzője, csodálatos mesék elmondója, de minden vadnak, vadjárásnak tudója, barátunk és mesterünk, egyébként az erdő és a vadásztársaság vadőre. Ez a vadásztársaság nem nagy. Jánossal együtt hatan vagyunk. Öt Fekete és egy Kittenberger. Az öt Feketét nem érdemes bemutatni és Kittenberger Kálmánt felesleges'..

De most csak ketten vagyunk és — akárhogy szidom is magam érte: nem hiányzik senki. Pedig igazán szeretem a négy Feketét és az egy Kittenbergert!

János rakogatás közben elmondja, mi

történt egy év alatt, mennyi a vad és hol keressem... én pedig értek a szóból... de János egyébként is tudja, hogy szeretek egyedül lenni.

— Ölt már, János?

— Nem. Úgy gondoltam...

— Nem fontos. Ha szétrakodtunk, szépen hazamegy és megöli a disznót, amikor akarja. Újesztendő másnapján pedig — vagy harmadnapján a patikárus úr is kijön és úgyis megáll a maga háza előtt. Felül a számkóra és kutyagolni sem kell. Adig én meglövök hat farkast.

— Hát az nincs itt, de az árokban egy akkora vidrát láttam... de akkorát — és János széttárja karját.

Ez a hír megdobogtatja szívem, mert János nem tartozik a „hazudós vadászok" felekezetébe.

És János elmondta, hogy meglátta a vidrát bebújni a part alá, hát elcövekelte a be- és kijáratot és a partban leásott a barlang járatába. A barlangban csend volt és János fáradt. Odament tehát az öt-hat lépésre lévő bokorhoz, amire a kabátját akasztotta és a puskát támasztotta. A puskát megtöltötte, mert „nem alszik az ördög", aztán rágyújtott... mert fáradt is volt egy kicsit.

Ebben a pillanatban — mint a villám — ugrott ki a kiásott új nyílason egy óriás vidra, aztán fejest a vízbe. És egy pillanat alatt eltűnt...

— De hát ki gondolta volna, hogy nem tart ki az utolsó pillanatig — fogta a fejét János még most is és én megértettem nagy bánatát... (Meg bizony, mert hosszú-hosszú vadászmultam alatt félig megfagyva rengeteg éjszakai les után I, azaz egy vidrát lőttem életemben.) Ezek után elővettem a barna papirosba csomagolt karácsonyi csomagot, amelyben gondoltam az egész családra..., s ez Jánost némileg megvigasztalta. A nap aztán szépen elmúlik. Rakosgatok és emlékekre emlékezem. Az ajtó kicsit nyitva, mert az óriás cserépkályha önti a meleget, ami — ha nem is rakom a kályhát — reggelig kitart. Néha varjúkárógás hallatszik be a szobába, néha nagyon távoli harangszó. Aztán alkonyodik.

Az a hit, ami az igazsággal ütközve elpárolog, nem érdemli meg a ragaszkodásunkat.

A havas, fehér erdő ugyan marasztalja még a világosságot, de az időnek nem parancsolhat senki. Az ég felhős, bár lehet, hogy csak köd takarja szemem előtt, mert a völgyből vastagon hömpölygött ki a köd.

Aztán csak úgy ledőltem, hogy még elrakom ezt meg azt... Gondolataim cél nélkül ténferegnek összevissza, a kialvatlan éjszaka is bennem van...

A nagy kályha ajtajának máriaüveg „szemei” alig hunyorognak már, de a padláson mintha János méhei zsongánának (János ugyanis befogott két család elkóborolt rajzó méhet, s a padláson tartja őket...) aztán... már alszom is.

Aztán — kivilágos virradattal — lassan és tele örömmel ébrednek, mert két kis vendég, két kis mezei veréb diskurál és talán azon tanakodnak, hogy ez az ember vajon az a „Jóember”-e, aki tavaly olyan bőségesen etette őket?...

— Az bizony! — pattanok le az ágyról, megkeresem a tavalyi etetődeszkát és fél óra múlva már hangos csepetaté van a kis verebek és az erőszakos kis kék cinkét között...

— Csend! — kiáltok ki a félig kinyitott ablakon — és el is csendesednek, de amikor később kileskelődöm, látom, hogy csendben ugyan, de nagyon lelkesen verekednek is.

— Hát ez már az ő dolguk — intézem el az ügyet — én ma vidrák akarok lőni és ebben nem akadályozhat meg még a veréb-cinke háború sem.

Ballagok, ballagok a kis árok partján és derűs békém egyszerre megbicsaklik, mert a domboldalon ugat egy kutya. Gyere csak! — gondolom, de a kutya nem jön, hanem helyette retentő iramban egy fenenagy nyúl. Gyere csak, gondolom s lövésemre szegény nyúl ötöt is bukfeneczik.

— Megmondanád, hogy miért lőtted meg azt a szerencsétlen nyulat? — kérdi bennem Jobbik énem. — Tele vagy étellel, itallal — minddel és itt

úgyis kevés a nyúl.

Mérgelődöm...

— Eláll ez ilyen hidegben — találom meg végre a mentséget, s a nyulat a tarisznyám födele alá erőszaka-

kolom, hogy ne is lássam...

S amikor kiérek az öreg hídhoz, leseprem a havat pereméről és leülök leskelődni. Nyáron néha horgásztam itt apró, de nagyon jóízű halakra és fogtam is szépen.

A sötét vízben most is megmegvillannak kisebb halak.

Aztán jön egy szánkó egy lóval s rajta asszony az ülésben.

A hídnak egy kis dombja van s a sovány, öreg ló felhúzza ugyan a szánkót a kis dombra, de ott megáll. Az asszony szégyenlősen rámnéz:

— Elfáradt a ló, öreg is már...

— Aztán ilyen korán? — kérdem, csak hogy mondjak valamit.

— Patikában voltam. Az uram nagyon beteg volt; megfázott, de már gyógyul is, Istennek hála!

— A patikus a nagybátyám — mondom — kár, hogy nem menet találkoztunk, megizentem volna, hogy olcsón mérje az orvosságot...

— Ó... — s az asszony melegen elmosolyodik — a patikáros úr mitőlünk nem fogad el semmit; a János előtt az uram itt szolgált. Szerették is... de aztán hogy megházasodott... hát szóval engem vett el... s az én apám helyére lépett... a másik erdőben.

— Okosan! — mondom, mert mit mondhatnék? De aztán az a szerencsétlen nyúl megold mindent. Előrelenditem a tarisznyát és kirántom a fedél alól a nyulat.

— Elfogadná? — s az asszony mellé tesz a nyulat az ülésébe...

Az asszony elmosolyodik.

— Hát... köszönöm szépen... az uram talán haragudna, de ha megmondom, hogy a patikárius úr öccse küldi... — aztán megpöccinti az öreg lovat és nyekkenve elindul a szánkó. Később visszanez még egyszer... és kedvesen bólint, én pedig intek, hogy a legnagyobb rendben van minden... és rendben is van,

mintha kisütött volna a nap, mintha a lovacska is jobban sietne és mintha nem is lennék egyedül...

Múltak a napok, de ennek a napnak kedves emlékével tele maradt az időm. Nemhiába lőttem meg azt a szerencsétlen nyulat!

Ma pedig Szilveszter este van és már sötét. Ballagok hazafelé, szállong a hó, érzem kezemen és arcomon és régi Szilveszterek ballagnak velem.

— Hát ez meg mi? — Felnézek a dombtetőre s a kis vadászház ablaka világos... s az út mellett egy szánkó áll. A lovakat nem látom, mert befordultak a bokrok közé és bizonyára le vannak pokrócozva.

— Ki lehet? — örvendezem, s amikor felérek a teraszra, hallgatózom. Nagy a csend. Az ablak csupa pára, nem lehet belátni. Hát — benyitok...

— Jó estét — mondom, s olyan érzésem van, mintha idegen helyre jöttem volna.

— Jó estét kívánok! — mondja egy vadászruhás ember, aki eddig a kályhához támaszkodott s most kezét nyújtva elindul felém, de a homályban feláll egy asszony is és zavartan mosolyog. Ismerős, de mégis ismeretlen.

— Nem bírtam ezzel az emberrel — mondja —, de jót tett neki az orvosság is, hát mindenáron eljött, hogy a nyulat megköszönje.

Szép este volt, talán legszebb életemben. Odaadtam volna neki az egész erdőt! A „Mí erdőnk”, ahol ez a vadász inaskodott, nagybátyám keze alatt nőtt fel... és beláttam, nem várhatják meg az éjfél, mert megfázik a ló, ami baj, de megfázhatna az ember is, ami nagy baj lenne...

Összeszedtem mindent, amit odaadhattam. Nem akartak elfogadni semmit, de láttak, hogy megharagszom, ha elrontják örömetem.

A vadászt jól bepakoltuk, hogy a füle sem látszott ki, a menyecske meghúzta a gyeplőt, s a szán lassan belecsúszott a néma éjszakába.

Néztem utánuk, amíg csak a szánkócsengő csendülései el nem némultak, s akkor világosan éreztem és tudtam — mintha újra hallottam volna, hogy: Ha szeretetem nem lenne, olyan lennék, mint a zengő érc vagy a pengő cimbalmom.

Talán akkor fordult a Föld: Új esztendőre... *Fekete István*

Csend kell ahhoz, hogy megérezzük a mindenséget, hogy meghallhassuk az örökkévalóság szavát. A Csend az örökkévalóság alkotórésze. A világ elmúlik, de a Csend megmarad, azért érezzük azt, hogy mérhetetlen erő és el nem érhető bölcsesség rejlik a Csendben. (Széchenyi Zsigmond)

Az emberré válás szabályai

1. Kapsz egy testet -

Akár tetszik, akár nem, földi léted egész tartalmára ez a tiéd.

2. Tanulsz -

Teljes óraszámban látogatod az Élet nevű szabadegyetemet, ahol mindennap módod nyílik arra, hogy valami újat tanulj. Talán szereted az így szerzett ismereteket, talán lényegtelennek vagy ostobaságnak tartod őket.

3. Nincs balsiker, csak tanulság -

A fejlődés próba szerencse folyamat, azaz kísérletezés. A „sikertelen” kísérletek éppúgy a folyamat részét képezik, mint az „eredményesek”.

4. A lecke addig ismétlődik, míg nem tanulsz belőle

Ugyanaz a lecke a legkülönbözőbb formákban kerül eléd, amíg meg nem érted a tanulságot. Miután felfogtad, továbbléphetsz a következőhöz.

5. A tanulásnak soha nincs vége -

Minden életszakasznak megvannak a maga leckéi, amelyek várnak rád, ha megéred azt a kort.

6. Semmivel sem jobb „ott”, mint „itt” -

Mire eljutsz „oda”, az „amott” még vonzóbbnak tetszik.

7. Mások pusztán éned tükörképei -

Semmit sem szerethetsz vagy gyűlölhetsz valaki másban, ami ne azt tükrözné vissza, amit magadban szeretsz vagy gyűlölsz.

8. Rajtad áll, hogy mihez kezdesz az életeddel -

Rendelkezésedre áll minden eszköz és erőforrás. Tőled függ, hogy használod őket. Tiéd a választás joga.

9. A válaszokat magadban talárod -

Az élet kérdéseire magadban lelhetsz feleletet. Nincs más dolgod, mint nézni, hallgatni és bízni.

10. Mindezt úgysis elfelejted.

Chérie Carter-Scott

Imaélet

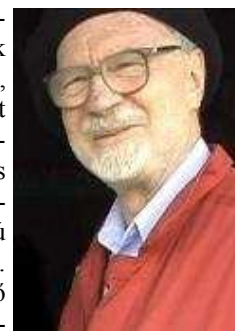
Test és lélek egysége az imában

Kisgyermekkoromban édesanyám tanított imádkozni. Nem azzal kezdte, hogy mondjak valamit vagy gondoljak valamire, hanem arra kért, tegyem össze a két kezem. Nem akárhogyan, hanem figyelmesen, tisztelettel, összeszedetten, ma így mondanám: észlelve. Majd azt mondta, ujjaimmal érintsem a homlokom közepét, a szívemet, a bal és a jobb vállamat kereszt formájában. Térdet hajtani is megtanított, és akkor még jobban kellett figyelmem, hogy az egyensúlyt el ne veszítsem, hogy a mozdulatok szépek, tiszteletteljesek legyenek. Ezek a gyakorlatok elvezettek az imához, ugyanakkor figyelmességre, összeszedettségre, tiszteletre neveltek. Autóvezetéskor is észlelek sok mindent. Felismerem, észreveszem a

motor zúgását és hogy mikor kell sebességet váltanom, ugyanakkor azt is észlelem például, ha a mögöttem jövő kocsit vezetőjének erőszakos a stílusa. Egységben fogom fel mindazt, ami velem, körülöttem történik. A valóságot nem részleteiben ismerem meg, nem logikusan, hanem összefüggéseiben, egészben, egységben, mintha egy képben látnám az egészet. Látni, hallani, szagolni nemcsak az érzékszervek idegein keresztül tudunk. Álmainkban is látunk, érzünk, hallunk, ízlelünk, pedig akkor külső szerveinket nem is érik azok az ingerek. Az álmok képeiben jobban megérthetem magamat. Éber állapotban is megkülönböztethetjük a lelki sötétséget a világostól. A lélek meg is szólalhat. Ha a szó sötét, és kényszeríteni akar, akkor kárt okozhat. Ha a szó világos, fény járja át, szabadságot enged, akkor irányt mutat, biztat, megerősít.

Az éber imában a szavak mélyebb értelmet nyerhetnek, a Szentírás képei megelevenedhetnek, belső képek keletkezhetnek, megmozdulnak. Ez vizualizáció, Szent Ignác-i kontempláció, ami boldogsággal tölthet el, választ, értelmet adhat életünk kérdéseire, testi-lelki valóságunk érzékelhetőbbé válhat, néha beeláthatunk Isten szán-

dékába. Olvastam a szentek életrajzában, hogy ima alatt egyenes gerinccel térdeltek, és ebben a testtartásban hosszú ideig kitartottak. Ezzel a szerző mintha azt sugallta volna, milyen erős akarat, milyen fegyelem, aszkézis jellemezte a szentet. Amikor én az imában való kitartást tanulom, gyakoroltam, és ki kellett bírnom, el kellett szenvednem az imában jelentkező fájdalmakat, feszültségeket, akkor megértettem, hogy a szentek nem aszkézisből, nem akaratuk nevelésének szándékával egyenesedtek fel, nem fegyelmezni próbálták magukat. Az emberi lélek, a szellemi élet a testet is mozgásba hozza, meggyötri és fel is emeli. A vallásos szertartásokban is az egész embert szólítja meg a szent színmű. Az ortodoxok a többórás liturgiájukat végigállják, ami nem könnyű teljesítmény. De aki testével-lelkével bekapcsolódik az istentiszteletbe, annak elmúlik a fájdalma, fáradsága. A szent esemény lelket önt bele, és a teste is megpihen.

Tartsd mindig eszedben, hogy minden ember azonos állapotban születik, és hogy semmi sem emel fel, csakis az alázat, semmi sem taszít le, csakis a gőg és a gyűlölség. (Szent István)

Az ember kifejlődése az évmilliók folyamán a felsőtest felemelkedéséhez vezetett. Ha a gerinc felegyenesedik, emelt fővel érzi jól magát az ember. Nemcsak a gerinc erősödik, hanem a lélek is kitartást tanul, öntudatra, az önazonosság tudatára ébred, kivilágosodik, lelki, szellemi életre válik képessé. Ha megerősödik benned a lélek, akkor felegyenesedik a gerinc. De megfordítva is igaz: ha felemled a fejed, könnyebben visszatér a derű lelkedbe, testedbe. Nem véletlenül mondjuk az elbátortalanodottnak, hogy fel a fejjel!

A racionális életszemlélet időszakában elfelejteti az ember, vagy nem akar tudomást venni a lélek és a test egységéről. Ez általában a pubertás idején szokott történni. De az európai szellemi fejlődésnek is volt ilyen korszaka. Hosszú ideig feledésbe merült az, ahogyan például a tizenharmadik században Szent Domonkos imádkozott. Állt, térdelt, ült vagy leborult. Kezét összetette, szíve előtt összekulcsolta, karját kitarta vagy égnek emelte. Egész testével szólította meg Istent, és közben a lelkében különböző állapotok elevenedtek fel. Ne álljunk meg hát az elméletnél, tegyünk egy próbát a gyakorlatban is, kedves Olvasó! így:

Tedd össze a két kezed! Ujjaid érintik egymást, tenyereid közel kerülnek egymáshoz. Talán furcsán érzed magad. Gyermekkori imádra emlékeztet? Meglehet, hogy ilyen zavaró érzés keletkezik benned, mégis tarts ki egy darabig ebben a kéztartásban, hogy jobban észrevedd, mit is érzel, hogyan viszonyulsz gyermekkori vallásosságodhoz. Kényszernek érzed-e az imát? Vagy a szívedből jön, hogy imára formáld a kezed? Imádkozni kényszer alatt nem lehet, csak szabadon, ha szívedből, testedből is jön az indíttatás, hogy összetedd a kezed. A figyelmesen összetett kéz a tisztelet kifejezése minden élő iránt, és tiszteletet ébreszt saját tested, embertársaid, a téged körülvevő élet iránt. Az összetett kéz tiszteletet, összeszedettséget fejez ki, és erősíti benned az összeszedettséget. Nem akkor vagy összeszedett, ha magaddal foglalkozol, még csak nem is akkor, ha valamire összpontosítasz, hanem amikor belülről, központodból megnyílsz.

Amikor egész lényed, tested-lelked figyelmes, nyílt, befogadó, érdeklődő, jó indulatú.

Nyisd ki a kezed magad előtt! Két üres tenyered fölfelé néz: átad, átenged, felkínál, vagy átvesz, elfogad, megtart.

Emeld fel a két kezed a váll magasságába! A tenyerek egymásra néznek. Talán érzed az erőt, ami belőlük árad, az életerőt, mint egy mágneses teret. így imádkozik a pap: két kezébe összefogja a híveit. Isten is tenyeren hordoz, és vannak, akik téged is tartanak az életben, illetve te is tartasz másokat.

Tárd ki a két karod, mintha átölelnéd az egész világot, az egész mindenséget! Befogadod, ami a természetből, környezetedből hat rád. Ne félj! Ha biztosan állsz a földön, ha a gerincet felegyenesedett, ha átjár az élet, a fény, Isten teremtő, gyógyító lelke, akkor semmi sötét nem vehet erőt rajtad. Akkor Krisztus megvéd minden gonosszal szemben.

Emeld égnek a két kezed! Ez kiáltás, segélykérés, amikor határaiddal találkozta, tehetetlen lettél, és már csak az Ég segítségére számíthatsz.

Majd fordítsd áldásra a két tenyered! Amire te nem vagy képes, azt az élet Teremtője véghezviheti. Úgysem mi áldunk. Az áldás átáramlik rajtunk, ha nem akadályozzuk meg.

Aztán hajolj meg mélyen! Olyan mélyen, amennyire a tested megkívánja. Figyelhatsz az egyes csigolyákra. Lélekben hajolj meg szüleid előtt, akiktől az életet kaptad, hiszen az ő életüket folytatod.

Ereszkedj térdre! Régen a földesúr előtt, a király előtt hajtottak térdet. Figyelj most arra, te hogyan is viszonyulsz a tekintélyekhez!

Végül borulj a földre, tested teljes hosszában! Ez a teljes átadás, átengedés testi kifejezése. Minden személyes érdek nélkül, minden látható haszon nélkül is jó, hogy létezel, mint a mezei virág az út szélén.

Aztán állj föl, állj hosszan Isten jelenlétében!

Vagy ülj és hallgass! Figyelj a csendre, minden neszre egy darabig!

Vagy állj fel és énekelj: Kyrrie eleison, Uram irgalmazz!

Éjjel, ha felébredsz, a másik oldaladra fordulhatsz. De az sem baj, ha felkelsz egy félórára, és csendben ülsz, térdelsz vagy földre borulsz. Éjjel a rejtkekben imádkozhatsz, ahogyan azt az evangélium tanácsolja, amikor senki nem lát, senki nem figyel meg, senkinek nem kell számot adnod. Engedd, hogy a tested úgy mozduljon, ahogy saját indíttatására tenné!

Így követheted Szent Domonkos és a történelem folyamán sok más imádkozó példáját. Ilyenkor az egész ember imádkozik, nemcsak a száj, a fej, hanem a kéz, a hátgerinc, a belső szerveink, sőt a tudatunk alatt elrejtett emlékeink, elfojtott érzelmeink, félelmeink, szégyenkezéseink, titkos, be nem vallott vágyaink is. Az imában az egész ember megmutatkozik, megküzd önmagával Isten előtt.

Egy régi latin mondás szerint ép testben ép lélek van. Ez igaz, de nem szabad félreérteni, félre magyarázni. Ez a mondat a test és lélek közti egységet hangsúlyozza, mert a test sérülése kihat a lélekre, de nem jelenti a lélek megbetegedését szükségszerűen. Sőt ellenkezőleg, egy-egy testi sérülés, baleset, egy végtag elvesztése a lélek kifinomulásához vezethet. Sok vak kiváló zenész. A sérült ember gyakran érzékeny mások fájdalma iránt is, megértővé válik.

Testünk minden mozdulata lelkünkben is megmutat valamit. De nincs szellemi, lelki, spirituális megnyilvánulás sem anélkül, hogy annak ne lenne köze a testünkhöz. Isten a kezünk, egész testünk révén hat, működik, védi a védtelent, megosztja a nélkülözövel azt, amiye van, gyógyít és áld.

Mustó Péter SJ

A szeretet fő-ellensége nem a gyűlölet, hanem az érzélgős jószágoskodás; a hazafiság nem a haza megtagadása, hanem a méltóságteljes piócaság és handabandázó honmentés; a szerelmi erkölcs nem a szerelmi erkölcstelenség, hanem a társadalmi tisztesség, mely míg a leplezetlen bujaságot üldözi, százféle korcs bujaságpótlékot kínál. (Weöres Sándor)

A szentmise nem csupán társasági összejövetel *figyelmeztet a pápa*

Ma fennáll a veszélye, hogy az Eucharisztia ünneplését csak egy közösségi rítusnak tekintjük, és könnyen elfelejtjük, hogy Krisztus ténylegesen jelen van az Oltáriszentségben – figyelmeztetett a pápa.

XVI. Benedek hozzátette: ez a veszély a középkorban is fennállt, elég csak egy pillantást tekintenünk arra az 1077-es vitára, amelynek következtében elítélték Tour-i Berengárt. Ekkoriban még nem tették dogmává az átlényegülés tanát, de azt már terjesztette írásaiban egy Deutz-i Rupert nevű bencés szerzetes.

Rupert az investitúra-harc korában főszerepet játszott a teológiai vitákban, amelyekben fontos helyet foglalt el az állam és egyház viszonya is, akárcsak ma. Többször megvédte Krisztus valódi eucharisztikus jelenlétének a tanát, és hangsúlyozta, hogy a gonosz gyökere nem Isten, hanem az, hogy az ember rosszul él a szabadságával.

Vatikáni Rádió/Magyar Kurír

Az egygyermekes családmódellem megoldás a klímaváltozásra

A koppenhágai klímacsúcson részt vevő kínai kormányküldöttség egyik tagja szerint az egygyermekes kínai családmódellem világszintű bevezetése megoldaná a széndioxid-kibocsátás és vele a globális felmelegedés problémáját. A kérdés amerikai szakértője szerint ez nem csupán örültség, hanem egyenesen öngyilkosság volna.

A széndioxid-kibocsátás növekedésének 40–60%-át a népességnövekedés okozza – idézte az ENSZ Népesedési Alap 2009-es jelentését Zhao Baige, a Kínai Nemzeti Népesedési és Családtervezési Bizottság alelnöke Koppenhágában. Az ENSZ- jelentés szerint amennyiben a világ népessége nyolcmilliárd alatt maradna 2050-ig – szemben a közepes becslés szerinti több mint kilencmilliárddal –, az egy- vagy kétmilliárd tonnával kevesebb széndioxid-kibocsátást jelentene.

Zhao Baige elmondta: Az elmúlt három évtized családpolitikájának köszönhetően Kínában négyszázmillióval kevesebb gyermek született, ami tizennyolcmillió tonnával kevesebb széndioxid-kibocsátást eredményezett. Mint mondta, a fogamzóképes korú kínai nők mintegy 85%-a szed fogamzásgátlót, ami a világon a legmagasabb arány. Elismerte ugyanakkor, hogy ez a családpolitika nem jár következmények nélkül: Kína hamarosan az előregedő társadalmak közé kerül, és gondot okoz a nemek egyenlőtlen aránya is. Megemlítette azt a londoni kutatási eredményt is, amely szerint „minden, alapvető családtervezésre költött 7 dollár több mint egy tonnával csökkenti a széndioxid-kibocsátást” – írja a China Daily internetes kiadása.

A kínai felvetés visszhangot kapott az amerikai sajtóban is. A Financial Post cikkírója szerint „egy globális törvény, mint pl. a kínai egygyermekes családmódellem az egyetlen módja, hogy visszafordítsuk a világ katasztrofális túlnépesedését”. Az amerikai Népeségkutató Intézet médiaigazgatója, Colin Mason élesen elítélte a javaslatot.

„Azok a környezetvédői próbálkozások, amelyek az éghajlatváltozást közvetlenül a népesedéspolitikával hozzák összefüggésbe, nevetségesek volnának, ha nem vezettek volna már eddig is a kínai egygyermekes családpolitikához hasonló borzalmas eljárásokhoz. Széles körű alapkutatást végeztem e politikával kapcsolatban, és állíthatom, hogy Kína sem zöldebb, sem boldogabb nem lett tőle. A kínai középosztály nem a születéskorlátozásnak köszönhetően növekszik, hanem annak ellenére. Az egygyermekes családpolitika közvetlen következménye mérhetetlen emberi szenvedés, demográfiai zűrzavar, sok millió megcsönkített asszony és számtalan halott csecsemő. Azt javasolni, hogy ezt a politikát vezessék be az egész világon, nem csupán örültség, hanem egyenesen öngyilkosság” – idézi a szakembert a CNA hírügynökség.

A kedves szavak rövidek és könnyen kiejthetőek, de a visszhangjuk valóban végtelen. (Teréz anya)

Növekszik a fehérorosz katolikus egyház: nincs elég templom a híveknek

Még nincs húszéves az 1991-ben függetlenné vált Fehéroroszország a Szovjetuniótól, de a katolikus egyház plébániáinak a száma megduplázódott, a papok száma pedig megnégyszereződött. A kommunista diktatúra alatt nem volt egyházi hierarchia: nem gyűjtötte egybe a papokat egyházmegye, és nem vezette őket püspök. A tízmillió belorusznak a 14 százaléka katolikus. Az országban egy érsekség, három püspökség és 440 katolikus plébánia található.

A belorusz püspökök hétfőn zárták le öt évente esedékes római látogatásukat. Ez volt a harmadik látogatásuk az ország függetlensége óta, és az első XVI. Benedek pápasága alatt. Tadeusz Kondrusiewicz, Minszk-Mohilev érseke úgy jellemezte a látogatást, mint ami minden püspöknek alkalmat adott némi lelkiismeretvizsgálatra. Mint azt a Zenitnek elmondta, 1991-ben az egyháznak összesen 220 plébániája volt, amelyek szolgálatát hatvan belorusz és hatvan külföldi születésű pap látta el. Ehhez képest ma 440 papja van a fehérorosz katolikus egyháznak, ebből 270 belorusz születésű. Az első szemináriumot 1990-ben Grodnóban nyitották, a másodikat 2001-ben, Pinszkben. A két intézményben 90 seminarista és hatvan szerzetesnövendék tanul.

Két ifjúsági napot is szerveztek eddig, amelyeken rengetegen vettek részt – mondta a Zenitnek Kondrusiewicz, aki időről időre ifjúsági vitacsoportokat is vezet. Persze az egyház megsínyli, hogy

Alexandr Lukasenko államelnök meglehetősen autoriter, szinte diktatórikus módon vezeti az országot: a külföldi papok például nehezen kapnak vízumot. (Ez például a 4 százaléknyi fehéroroszországi lengyel miatt is érdekes lehet.) Több templomra lenne szükség, a főváros, Minszk háromszázezer katolikusának például csak négy templom áll a rendelkezésére. Ugyanakkor további hat építésére már megvan az engedély. A kérdés, hogy miből lesz erre pénz.

Az országnak ugyan nincs hivatalos vallása, azonban hasonlóan más keleti szláv államokhoz a legnagyobb felekezet az Orosz Ortodox Egyházé (az orosz is hivatalos nyelv), ami főleg a keleti régióban erős, a második legnagyobb felekezet viszont a katolikus, ami inkább a nyugati területeken terjed el (itt, a lengyel határhoz közeli vidékeken lakik a legtöbb lengyel és litván is). A lakosság egy százaléka tartozik a Belorusz Görög Katolikus Egyházhoz.

Szélsőséges buddhisták támadtak meg egy katolikus templomot mise után

Késekkel és kövekkel felfegyverkezve támadt meg ezer szélsőséges buddhista egy katolikus templomot a Sri Lanka-i Crooswatta városában a december 6-i vasárnapi mise után, megrongálván az oltárt, a szobrokat és a padokat, és megsebesítve számos hívőt.

J u d e D e n z i l Lakshmannak, a templom plébánosának a L'Osservatore Romanóban megjelent nyilatkozata szerint az akció jól meg volt szervezve, a támadók már várták a híveket a mise végeztével – írja a CNA.

Szemtanúk szerint a támadók tüzet nyitottak a plébános autójára, valaki pedig meg akarta őt késelni, de egy fiatalember megakadályozta. Több járművet is megrongáltak. A rendőrség gyorsan közbelépett, és letartóztatott 11 szélsőséges buddhistát. Hat katolikus került kórházba.

Az öregkor hasonlít a hegymászáshoz. Minél magasabbra hágsz, annál fáradtabb vagy, nehezebben kapsz levegőt. De sokkal jobban átlátod a dolgokat. (Ingmar Bergman)

Napi elmélkedés

1. Mária, Isten Anyja

Ha Isten Mária által akart közeledni az emberiséghez, mi ne akarjunk nélküle közeledni Istenünkhöz.

2. Vazul, Gergely

Isten akarata, hogy szentek legyünk valamennyien, mert Ő a szentséget nem tartja valami rendkívüli dolognak, mint ahogyan mi sem csodálkozunk azon, ha virágot hoz a mag, mit elvetettünk.

3. Genovéa

Korunk legégetőbb imaszándéka: a keresztények megtérése.

4. Folignói Angéla

Istent szeretni: olyan életprogram, melynél nagyszerűbbet szükségtelen keresni.

5. Emília

Ha a célt tudjuk, már csak az egymás utáni lépésekre kell ügyelnünk.

6. Gáspár, Menyhért, Boldizsár;

Urunk megjelenése

Ne hagyj, hogy szívedet betöltse a Föld, mert megnövekszik súlya és nehéz lesz, - - olyannyira, hogy már kezdedbe fogni és felemelni áldott Istenünkhöz nem bírod többé!

7. Penyaforti Rajmund

Lélekben felnőttné válni éppen olyan nehéz, mint lélekben megmaradni fiatalnak.

8. Szeverin

Az az élet, melyben Isten akarata érvényesül, sohasem kicsi vagy szürke, legfeljebb láthatatlan a világ előtt.

9. Julián

Erőnk határán túl még mindig számíthatunk Krisztus erejére.

10. Tekla

Valakit imádságunkba foglalni annyi, mint beleállítani abba a szeretetbe, mely Isten és közöttünk áramlik.

11. Paulin

A meggyőződés olyan erős hit, mely már képes arra, hogy átalakítsa egész életünket.

12. Ernő

Legyünk egyszerűek, hogy elérhető legyünk, -- Istennek és testvéreinknek is!

13. Hiláriusz;

Urunk megkeresztelkedése

Nincs Jordán folyónk, hogy megmerüljünk benne, de van könnyünk, s a könny, akár belső, akár látható, tisztít és bocsánatot szerez.

14. Félix

Isten nem azért irgalmas, mert mi rosszak vagyunk, hanem azért, mert Ő jó.

15. Remete Pál

A csendet csak addig hisszük üresnek, amíg magunk is el nem csendesedünk.

16. Roland

Imádkozni az tud igazán, aki rádöbrent, hogy Isten őt saját magának teremtette.

17. Remete Antal

A mélység útja mindig magányos, -- a tengerjáró nagy hajók is csak partközelségben állnak egymás mellett.

18. Árpád-házi Margit

Az engesztelés: titok, csak a nagyon szeretők értik.

19. Henrik

Ne akarj tudni mást, mint Istent, - de benne mindent tudhatsz, ne akarj szeretni mást, mint Istent, -- de benne mindent szerethetsz!

20. Fábián, Sebestyén; Magyarországi b. Özséb

Mindent elhagyni Krisztusért: olyan hívás, mely keveseknek szól; de azt elhagyni, ami akadályoz a követésben: egyszerű keresztény kötelesség.

21. Ágnes

A fogadalom: a belső elhatározás megpecsételése, gyűrű a jegyes ujján.

22. Vince diakónus

Az Úr nem azt kívánja, hogy megvitasuk: ki és mennyire volt hibás, hanem hogy megbocsássunk egymásnak.

23. Emerencia

Nincs az a szakadék, mit át ne lehetne hidalni őszinte kézfogással.

24. Szalézi Ferenc

A szelídek: rokonszenves emberek, s mivel készségesen elfogadják másokban a Teremtő különféle gondolatait, kitűnően felkészülnek az örökélet nagy közöségére.

25. Pál apostol megtérése

Az egységért való könyörgés olyan szolgálat, melyet Krisztus minden kereszténytől elvár, elsősorban pedig azoktól, akik úgy vélik, hogy az ő baráti köréhez tartoznak.

26. Timót, Titusz

A kereszténységet úgy kell bemutatnunk, hogy korunk megérezze fokozott időszerűségét.

27. Merici Angéla

Mindig azt vetítjük ki magunkból, ami bennünk van, s ez a körülöttünk kialakult légkör éppen úgy lehet ragyogóan tiszta vagy szennyezett, mint az a levegőburok, mely a Földet veszi körül.

28. Aquinói Tamás

Minél nagyobb feladatot kaptál az életben, annál többet kell imádkoznod, hogy elnyerd hozzá a szükséges bölcsességet is.

29. Adél

Isten szemében soha nem jelentéktelen az, amit szeretetből cselekszünk.

30. Martina

Van keresztény pletyka is: mondj jót másokról!

31. Bosco János

A túl közelre ültetett fák elsatnyulnak, sőt egymástól elhajlók lesznek, -- tiszteljük szereteteink egyéniségét, és biztosítsuk számukra azt az életteret, mely szükséges fejlődésükhöz.

Szent-Gály Kata

*A hegedű nem zeng magában, csak ha értelem szólaltatja meg. Az emberi test is hegedű.
(Gárdonyi Géza)*

KAMASZVONAL

Elvárások

Annyi, de annyi szó esik róla, hogy erőinket nem lenne szabad szétforgácsolni, s hogy az Egyház egységére nagyobb szükség van, mint néhány évtizede, az akkori kemény időben volt. Néha úgy viselkednek a felnőttek, mint amikor egy családon belül a két szülő kétféle mércét szab a nevelésben, és így a gyerek semmilyen elvet nem tud átvenni.

Karcsi: Hogy van, atya?

András atya: Nem nagyon érek rá ezzel foglalkozni, úgyhogy nagy baj nem lehet, de gondolom, te sem ezért hívtál.

Karcsi: Hogy tetszik bírni a rorátékot?

András atya: Hát ott lenni nagyon szeretek, csak az a nehéz, ami előtte meg utána van, szóval egész nap ébernek kell maradni. Örömmel látom, hogy te is járogatsz. Meg elég sokan mások is.

Karcsi: Persze, de így sem vagyunk elegen. Sőt van, aki lázad is érte, hogy nincs másik mise hétköznap.

András atya: Egyedül hány misét kéne tartanom, hogy négyen-ötten ott legyenek? Mert a többség valóban hajnalban jár.

Karcsi: Atyám, ezzel nem törődik az, akinek a kényelme mást diktál.

András atya: Jó, tudom, vannak idősek, akik nem tudnak túl korán eljönni, de jó néhány fiatalabb is átalussza az adventi hajnalokat. Kíváncsi vagyok, hogy esténként meddig néznek tévét, és persze arra is, hogy mit.

Karcsi: Jaj, atya, képzelje el, az egyik néni elkapott itt, a lépcsőhá-

zunkban, és azon háborgott, hogy minden vasárnap kapunk egy szórólapot, amin annyi program van, hogy minden szabadidőnket lefoglalná az Egyház.

András atya: Tényleg? Na és ő hány alkalommal van jelen ilyenkor?

Karcsi: Szerintem egyiket sem, de idegesíti, hogy az Egyház miért nem képes háttérbe vonulni, az emberek hadd járjanak misére, és aztán van mit csináljanak, ne foglalkoztassák őket. Túl soknak tartja a hirdetést is.

András atya: Igen, de azért mindent elvár, amit éppen az így összetartott közösségek hoznak létre, ugye?

Karcsi: Persze. Csak tudja, atyám, azt is elmondta, hogy ezeket a barátnőivel megbeszéli, azok meg elmondják a saját unokáiknak, szerintük például elég elsőáldozásig hittanra járni, úgyhogy nem csodálkozhatunk azon, ha sok tempomba járó fiatal nem jön el az ifjúsági hittanra.

András atya: Hm. A vallásos nagymamák miatt. Még szerencse, hogy a többség nem ilyen, hanem örül, ha az ifjúságot összegyűjtjük.

Karcsi: Na jó, viszont van, aki azt mondja, hogy azzal, hogy huszonhat év felett már felnőtt csoportba kell járniuk, megosztjuk őket. Szerintük nagyon sok fiatal elmarad így.

András atya: Kik? Akik a tizen-négy évesekkel szeretnének egy foglalkozásra járni? Bizonyára azért nem tudták még beleélni magukat, hogy felnőttként kell jelen lenniük az Egyházban, mert általában nehezen birkóznak meg a felnőtt élet gondolatával. Ezt ők is érzik, és nagyon jól eltereli a gondolatot egy tini csoport. Ezek szerint elvárás is, hogy így legyen.

Karcsi: Ja, meg arra is panaszkodnak, hogy miért kell ide jönni hittanra annak, aki egyházi iskolába is

jár, és miért nem bérállkozhat, aki valamilyen plébánián kívüli lelki közösségekben készült fel?

András atya: Helyben vagyunk. Egyrészt hittanra nem tudok senkit kényszeríteni, nem is lenne célszerű. Azért viszont kár egyházi iskolába járni, hogy bárki plébániái kötődés nélkül építse éveken át az érettségi utáni hitetlenségét. Az egyházközségtől független lelki irányzatoknál ugyanerről van szó pepitában.

Karcsi: Hogy bír atya ennyi elvárásnak megfelelni?

András atya: Eszemben sincs az Egyházat bomlasztó elvárásoknak megfelelni. Inkább hirdetem, hogy advent egyik értelme mindezek mérlegelése és rendbetétele. Tévedésért elnézésekért kérjük. Persze, ha van hozzá elég jóakarát.

Pajor András

Futok

IKorinthus 9,26

*Ballag, botorkál, sétál, lépeget...
megy, fut, szalad... sántikál, vánszorg...*

Hány szép szavad van, édes magyar nyelvem,

*arra, hogyan teszem meg az utat,
hogyan közeledem a cél felé.*

„Futok!” – olvasom az ígét.

„Futok!”

És szégyenkezve hajtom le fejem.

„Futok!” Le merném írni ilyen bátran?

Futok? Vagy csak sétálok, ballagok?

*Vagy vánszorgok a meredek úton,
remélve, hogy mégis célhoz jutok?*

*Új, izmokat acélozó erőért,
életújító erőért esengek.*

Hadd valljam én is boldog, biztos hittel:

Krisztus nyomán, ki megvett drága véren,

*az örök cél felé, míg el nem érem,
„futok, futok, futok”.*

Túrmezei Erzsébet

*Mennyi szépségversenyt rendeznek ebben a csúnya világban! Jóságversenyt még nem rendeztek soha.
(Juhász Gyula)*

Isten kalandjának sosem lesz vége!

Meghívás a keresésre

Henri Boulad SJ szentbeszéde

Alexandria 1998. január 6. Vízkereszt

Kedves Barátaim,

A csillag valami olyasminek a jelképe, ami folyton előttünk van, vonz bennünket, egyfajta kutatás, keresés irányába visz előre. Akinek az életében nincs egy csillag, halott ember, mert nem keres, úgy érzi, hogy már megtalálta.

A csillag a jövő; a csillag annak az embernek a lelkiállapota, aki tudja, hogy még nem valósította meg saját énjét, nem találta meg az igazságot. Mert az igazság, kedves barátaim, nem olyasmi, amit birtokolunk, ami becsomagolva, spárgával átkötve a szekrényünkben van letétben, vagy amit a zsebünkben hordunk. Sokan ezt hiszik, és így gondolkoznak: van Bibliánk, van Evangéliumunk, van Krisztusunk, birtokoljuk a Amikor ezt mondjuk, akkor nem vagyunk birtokában semminek.

Néhány nappal ezelőtt kezdtem el egy könyv olvasását, a szerző neve: Jean Sullivan, francia író, pap volt, néhány évvel ezelőtt halt meg. Könyve különleges, végtelenül ihlető, prófétai, és elmondom, hogyan elmélkedtem két nappal ezelőtt reggeli imádságomban:

„Ha a rajtunk kívül lévő igazság megingathatatlan, a bennünk történő előrehaladása nem az. Ami kimondatott, még nem lett kimondva. Amit megtaláltunk, még nem találtuk meg.”

Mi a fundamentalizmus problémája manapság? Az, hogy vannak emberek, akik így vélekednek: „Megtaláltuk az igazságot, meg van írva a Könyvben, az

utunk is ki van jelölve.”

Viszont a Három Királyok ma azért vannak itt, hogy figyelmeztessenek bennünket: „Úton vagyunk”, és nem „mienk az út”. Az igazság nem olyasmi, aminek a birtokában vagyunk, Isten nem olyasmi, amit birtokba vehetünk. A csillag jelentése: az, amit soha nem érünk el. Próbáljatok meg leakasztani egy csillagot az égről! Soha nem fog sikerülni. Szerencsére, mert a csillag nem arra teremtdött, hogy leakasszák. A csillagnak az a dolga, hogy vezessen bennünket. A csillag mindig előttünk jár, mindig túltonnan van. És ez így van jól. Ne mondjátok: „megérkezem”. Soha nem érkezünk meg. Antonie de Saint-Exupéry kifejezésével: „Csak Istenben érkezünk meg.” Márpedig Isten nem zsákutca. Isten nem végállomás. Nem létezik utolsó állomás. Hova akartok megérkezni? Mi célból? A kereszténységben az a különleges, hogy a meghívás a valamivé válásra, a növekedésre, a saját magunkon való felülemelkedésre. Ne keressetek érkezési pontot, ne keressetek egy jól védett kikötőt, ne keressetek örök nyugalmat, ahogy mondani szokás. Micsoda borzalmas meghatározása a túlvilágnak: örök nyugalom Istenben! Képzeljétek el, hogy egy egész örökkévalóságon keresztül pihenünk. De hát ez szörnyű lenne! Az örök nyugalom maga a temető! Ahogy én látom a mennyországot, az egy olyan út, amelynek nincs vége. Azt mondhatjátok: tehát akkor folytatni fogjuk? Igen,

persze, szerencsére, ez egy kaland, aminek sose lesz vége. Isten kalandjának sosem lesz vége! Az Egyesült Államokban egy egész teológiát építenek erre: „God as a process” - Isten mint folyamat. Ezt már szeretem! Egy keresztbe illesztettek engem, belerögzítettek, rászögeztek a falra? - ez Isten? Más dolgokot nincs, mint imádni Istent, egy egész örökkévalóságon keresztül? Nem, az örökkévalóság menetelés, kaland, keresés, folytonos előrejutás, bonyolult útvonal! Ez hiányzik Egyiptomban az iskolai tananyagból. Leteszik a vizsgát, aztán „finita la musica”, megtanulták, tudják. De mit tudnak? „Ami kimondatott, még nem lett kimondva. Amit megtaláltunk, még nem találtuk meg.”

Van-e bennünk kereső lélek, kereső szellemiség? Azt mondhatjátok, hogy a Bibliában benne van az igazság. Mit jelent a Biblia? És mi az igazság? Mikor feltették ezt a kérdést Jézusnak, először semmit sem válaszolt. Nem akarta bezárni az igazságot egy fogalomba, egy formulába. Aztán ez mondta: „Én vagyok az igazság.” És így soha nem ért véget Krisztus megismerése, Krisztus felfedezése. „Én vagyok az út.” Itt meg egy nyitott útról van szó, egy útról, amit meg kell tenni. El-lene vagyok azoknak a mai mozgalmaknak, amelyek azt hirdetik, hogy miénk az út, ismerjük az ösvényt, amit meg kell tennünk.

*Amikor előttünk a nagy kincs, sosem ismerjük föl. (...) Mert az emberek nem hisznek a kincsekben.
(Paulo Coelho)*

A keresztény élet az emberi élet egy dinamizmusba illeszkedik. A „dinamizmus” szó korunk kulcsszava, az Evangélium kulcsszava, és a kereszténység is - valaminek a nyomában vagyunk, kutatunk. A kereső ember élő ember. Egy kutató ország élő ország. Egy kereső keresztény, élő keresztény.

De vajon mi kutatunk? Minek a nyomába eredtünk?

Két kulturális csoportot indítottam Alexandriában azok számára, akiknek kedvük van keresni és gondolkodni. Kulturális csoportok, ami azt jelenti, hogy olyan emberek, akiknek a számára nem léteznek előre gyártott megoldások, akik nem akarnak zárt és üres formulák-

ba visszaesni, fundamentalizmusba, amely semmi újat nem vár el. Az Evangélium fontossága abban rejlik, hogy Jézus soha nem ad nekünk végleges válaszokat. De megnyitja az ösvényt. Tanítása: példabeszédekből, történetekből áll. Hogyan kell vajon megérteni ezt vagy azt a történetet? Ahogy te akarod, így vagy úgy... keresésre szólít fel. Kedves Barátaim, a Három Királyok ünneplésével az úton menetelő embereket ünnepeljük. És a téma, ennek az évnek a mottója jelentőségeltjes: „Al Sai Nahwa El Mazid”. Az aran „Sai” szó nehezen fordítható le: az előmenetelre történő erő kifejtés, egy útirány, út, lépés előre, a több felé, a túlonnan

létező felé, a mágikus felé. Számomra ez a kulcs.

Vajon mi menet közben vagyunk? Ma, kedves barátaim, a Három Királyokkal induljunk útnak. Kezdjük el keresni életünkben a csillagot, hagyjuk hátra karosszékeinket és jól védett kikötőinket, és menjünk előre a nyílt vizek felé, kezdjük el keresni, most, és soha ne gondoljuk, hogy megérkeztünk, hogy megtaláltuk, amit kerestünk, vagy hogy az igazság a zsebünkben van.

+

-(+M+B)-

Megszentelni a házat

Vízkereszt

Gyermekként mindig örültünk a házszentelésnek Vízkereszt (Háromkirályok) ünnepén. Apa felírta a ház ajtajára az évszámot és a három betűt C+M+B. Mi azt gondoltuk, hogy ez a három király neve: Gáspár, Menyhért és Boldizsár. Azonban ez azt jelenti: „Christus mansionem benedicat” -, „Krisztus áldja meg ezt a házat.” És aztán a füstölővel végigmentünk a ház helyiségein, és mindenhová szétvitük a tömjénillatot. A szokás pogány rituáléra nyúlik vissza. De még ma is megvan a jelentése. Nekünk nem kell, mint a pogányoknak démoni hatalmakat elűznünk. Ám mégis a mi házunk is gyakran tele van negatív érzelmekkel. Az előző év konfliktusai lerakódtak a helyiségekben. Az elnyomott érzések és a figyelmen kívül hagyott sérülések nemcsak a lelkeket, hanem a helyiségeket is elhomályosíthatják. Azáltal, hogy a helyiségeket meghintjük szenteltvízzel, és megtöltjük tömjénillattal, megtisztítjuk őket minden homálytól. A helyiségeket újra Jézus Krisztus Lelkével töltjük meg, hogy házunkban valóban otthon tudjunk lenni. Tudatosan engedjük be ezt a Lelket, hogy otthonra leljünk, mert tudjuk, hogy Isten, a Titok, házunkban lakozik.

Gondolja át, a házszentelés mely formája jelent

segítséget Önnek. A hagyományos házszentelés a ház ajtajánál kezdődik. Erre az ajtóra írja fel krétával az évszámot és az áldás szavait

C+M+B. Azután menjen végig a ház minden egyes helyiségén.

Álljon meg röviden, gondolja végig, melyik helyiség mit jelent Önnek.

Azután mondja el a szenteltvíz és a tömjén mellett az áldás szavait ebben a helyiségben. A jó és gyógyító szavak is hatnak, és elűzik a negatív szavakat, amelyeket talán az előző évben ott mondtak ki. A nappaliban más szavakra van szükség, mint a dolgozószobában, a konyhában másokra, mint a hálószobában. A házi áldásban tudatosan az egyes helyiségek jelentősége. A következő évben máshogy fogja őket megélni, ha újra és újra visszaemlékezik az áldás szavaira, amelyeket ezekben a helyiségekben mondott. A közös házszentelés aztán ünnepi étkezéssel zárulhat. Ez olyan lakoma, amit Jézus is mindig megült tanítványaival: a barátság és a hála lakomája. Családként rendelkeznek egy lakással, amelyben védve érzik magukat, és amelyben maga Isten lakozik Önök között. Ezzel minden oka megvan, hogy örüljön, hogy hálás legyen, és hogy ezt tudatosan megünnepelje.

Anzelm Grün

Ne felejtse el, hogy nem megkapni azt, amit kívánsz, néha csodálatos szerencse. (Tendzin Gijaco)

Megáldani az új évet

Az év vége és az új év kezdete újra és újra különös bűvőlettel hat az emberekre. Igény, hogy jól zárjuk le a régi évet, és Isten áldásával kezdjük az újat. Családunkban a szilvesztert mindig rokonainkkal és barátainkkal töltöttük. Ünnepelesen megvacsoráztunk. Apám minden évben beszédet mondott, amelyben még egyszer felidézte az elmúlt évet, és hálat adott Istennek mindazért, ami történt. Végül kérte Isten áldását a következő évre. És aztán az évet mindig egy pohár pezsgővel kezdtük.

Szerzetesként 20 évig minden évváltáskor kurzust tartottam fiataloknak. Ezen a kurzuson kimerítően foglalkoztunk az elmúlt év elengedésével és az új évbe való belépéssel. Szilveszter éjszaka hosszú szentmisét tartottunk, amely 21 órakor kezdődött, és gyakran éjjel 2 óráig vagy egészen 3 óráig tartott. Imádkozva, hallgatva és ünnepele léptünk át az egyik évből a másikba. Éjfélkor mindig a sötét, csak gyertyák által megvilágított apátsági templomban ültünk. Hallgatva éltük át a régi idő tovaillanását és az új, még friss idő közeledését. Hallgatva tudtuk elhagyni a régit és üdvözölni az újat. Az első szó, amit aztán egymással mondtunk, a „Miatyánk” volt. Nagy köröket képeztünk az oltár körül, megfogtuk egymás kezét, és belemondtuk a hallgatásba az ima szavait, amit Jézus tanított nekünk. Ebben a pillanatban egészen más jelentést kaptak. Azóta már sok templomban lehetőséget nyújtanak a csendre. Az emberek tudatosan hallgatva, a templomban töltik az átmenetet a régiből az új évbe, talán egy meditációs orgonajátékkal bevezetve, aztán pedig imákkal is, majd az elmélkedés ezen idejét az új évre szóló áldással zárják.

Egészen mindegy, hogyan kezdi Ön az új évet, egyedül vagy közösségben, hallgatva vagy ünnepele, mindig jó út megáldani az új évet:

Álljon fel egyenesen, és emelje fel a kezeit áldó mozdulatra. Tartsa a kezeit a feje fölé előre nyitottan, és küldjön áldást kezei által minden felé, amivel Ön az új esztendőben találkozni fog. Bízson abban, hogy Isten áldása kezein keresztül mindenbe beáramlik, amit ebben az évben kézbe vesz, és aminek nekifog, így nagyobb bizalommal indul neki az új évről. Próbáljon meg januárban minden napot ezzel az áldó mozdulattal kezdeni. Küldje az áldást lakásának helyiségeibe, és családja tagjai felé és barátai felé. Küldje az áldást azokba a helyiségekbe, ahol dolgozik, és azok felé az emberek felé, akikkel együtt dolgozik. Akkor más-hogy fogja megélni a napot. Mindenhol megáldott helyiségekbe megy, és megáldott emberekkel találkozik. Ez Önnek is áldást hoz majd.

Anselm Grün

Újévi imádság

Ki jelen vagy a tűzben és a jégben,
Csillagok közt és bányák mély ölén,
Sötét árnyékban, fénylő napsütésben,
Madárdalban és kis gyermek szemén.
Ki igazgatod sorsok fordulását,
Romokból építész boldog holnapot,
Hozzad küldjük ma szívünk imádságát
Uram, ne hagyj el árva magyarod!
Ne hagyj el őket, akik téged hívnak
A mélységből kiáltva szent neved.
Meváltást váró rongyos rabjaidnak
Add meg, Uram, a napi kenyeret.
Segítsd őket, kik mindig másnak vetnek,
Kiknél az éhség elsőnek kopog,
Mert áldásodból csak akkor ehetnek,
Ha a zsarnok vérebje jóllakott.
Takard be őket tél hidege ellen!
Hozz sebeikre enyhe gyógyulást!
Adj, Uram, nekik áldó két kezded
Bő szüretet és gazdag aratást!
Légy velük, akik verejtékben árva
Az új Babelhez hordják a követ,
S mentse meg őket irgalmad csodája,
Amikor a torony mindent eltemet.
Minden áldásod, amit nekünk szántál
Oszd ki közöttünk az újév során,
Hogy túl a tél lidércnyomásos álmán
Élőket köszöntsön a napsugár.
Add, hogy túléljék, amit rájuk mértek,
Keresztre verték, adj hozzá erőt.
Adj nekik, Uram, száz kísértő fénynél
Fénylőbb csillagot, égi vezetőt.
Vezesd őket, hogy soha, soha többé
El ne tévelyedjen a mi nemzetünk.
Légy velük, Uram, most és mindörökké,
Akkor is, mikor mi már nem leszünk.
Akkor is, mikor jó a boldog holnap,
S parányi sorsunk emléke sem él,
Sárga csontvázunk felett zöld fű sarjad,
Szívünk porával messze szállt a szél.
Ki jelen vagy a tűzben és a jégben,
Csillagok közt és bányák mély ölén,
Sötét árnyékban, fénylő napsütésben,
Madárdalban és kis gyermek szemén,
Ki igazgatod sorsok fordulását,
Uram, ne hagyj el árva magyarod,
Hallgasd meg szívünk újévi imáját,
És legyen minden úgy, mint akarod. (Csákváry)

MINDEN HÓNAP ELSŐ PÉNTEKJÉN AZ ESTI MISE UTÁN ÉJFÉLIG VIRRASZTÁST TARTUNK. Felelős Erdős Zoltán

2010. január 1. péntek	Teljes miserendet tartunk templomainkban.
2010. január 4. hétfő	18:30 Testületi ülés a plébánia Szent József termében
2010. január 15. péntek	18:30 Felnőtt hittan a számítógéppel nem rendelkezőknek a plébánia Szent József termében
2010. január 16. szombat	19:00 Ifi kör a plébánián
2010. január 23. szombat	9 órától csocsó, jégheki, ping-pong és billiárd verseny lesz hittanosainknak a Kolostorban, a ministránsok termében
2010. január 28. csütörtök	18:30 Felnőtt hittan a számítógéppel nem rendelkezőknek a plébánia Szent József termében
2010. január 29. péntek	18:30 Felnőtt hittan a számítógéppel rendelkezőknek a plébánia Szent József termében

NAGYKANIZSAI SZENT JÓZSEF PLÉBÁNIA

8800 Nagykanizsa, Ady út 15. Tel.: 06-93/313-849; 06-30/508-5542;

E-mail: szentjosefplebania@hotmail.com; szjosef.kanizsa@chello.hu Honlap: www.szentjosef.plebania.hu

Hivatali idő a plébánián: hétfőtől péntekig de. 8-10, du. 16-18 óra között.